This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

286

15⁄211

0-2

ARTES VERITAS SCIENTIA
1817
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

15

DE

SECRETIONE

HUMORUM E SANGUINE

EX SOLIDORUM FABRICA PRÆCIPUE

&

HUMORUM INDOLE

Demonſtrata,

AUCTORE

JOHANNE DE GORTER,

Cui acceſſit Ejuſdem

ORATIO

DE

DIRIGENDO STUDIO IN MEDICINÆ PRAXI.

LUGDUNI BATAVORUM,

Apud JANSSONIOS VANDER Aa, 1735.

Cum Privilegio.

QP
190
.G67
1735

PRIVILEGIE.

DE *STATEN VAN HOLLAND & WESTVRIESLAND* doen te weeten: *Alzoo Ons te kennen is gegeeven, by de* Janſſoons vander Aa, *Burgeren & Inwoonders der Stad Leyden, dat ſy, onlangs, voor een groote ſomme gelds, gekogt hadden in de Aſſortiment verkooping van wylen hunnen Oom* Pieter vander Aa, *alle de Exemplaren, met het Regt van Copye, van zeker Boek, genaamt* Aretæi Cappadocis de Cauſis & Signis acutorum & diuturnorum Morborum Libri quatuor, De Curatione acutorum & diuturnorum Morborum Libri quatuor, cum Commentariis integris Petri Petiti, Medici Pariſienſis, atque Clariſſimi Joannis Wiggani doctis & loborioſis Notis, & Celeberrimi Mattairii Opuſculis in eundem, tandemque Eruditiſſimi atque Celebratiſſimi Danielis Wilhelmi Trilleri Obſervationibus & Emendatis, Editionem curavit Hermannus Boerhaave, Gr: & Lat. in Folio. *Als mede, dat ſy Supplianten reets gedrukt hadden, &, ten deele, nog bezig waren met het drukken van deze navolgende Boeken: te weeten, van* Johannes de Gorter, A. L. M., Doctor & Profeſſor Medicinæ te Harderwyk, de Perſpiratione inſenſibili Sanctoriana Batava Tractatus, tweede Druk, conſiderabel vermeerdert & verbetert, in quarto; De Secretione Humorum è Sanguine ex Solidorum Fabrica præcipue & Humorum Indole demonſtrata, in quarto; Medicinæ Compendium in Uſum Exercitationis domeſticæ digeſtum, in quarto, twee Deelen; *En, de* Gezuyverde Heelkonſt, ter Onderwyzinge van den leerenden & konſtoeſſenenden Heelmeeſter, in Octavo; *Als ook*, De Wegwyzer der Eenvuldigen, door Jaſpar de Hartogh, derde Druk, vermeerdert & verbetert, in Octavo; *Dog alzoo ſy Supplianten bedugt waren, dat eenige nydige of baatzugtige menſchen, 't zy binnen of buyten 's Landts, hen de voorn: Werken zouden mogen komen na te drukken, waar door ſy van alle hunne groote koſten zouden verſteeken weſen: ZOO keerden ſy Supplianten zig, met de diepſte nederigheyd, tot Ons, ootmoediglyk verzoekende Ons Octroy, om de voornoemde Werken, voor den tyd van Vyftien eerſt agter een volgende Jaaren, met ſecluſie van alle andere, alleen hier te Lande te mogen drukken, uyt te geven & te verkoopen in zoodaanige Taalen & Formaaten, als de Supplianten voor hun Intereſt beſt oirbaar zouden vinden, met expres verbod, waar by aan allen & eenen yegelyken buyten hen Supplianten, of die hun Actie of Regt mogten verkrygen, door Ons verboden worde, de voorſz. Werken, in eenigerhande taale te drukken, na te drukken, te doen naa drukken, uyt te geven, te verkopen of te verhandelen, in 't groot nog klein, in 't geheel nog ten deele, nog onder pretext van vermeerdering, verbetering, verandering van naam, valſche tekens, ofte hoedaanig het ook genaamt zoude moge worden, of in eenigerhande taal of taalen buyten dezen Lande gedrukt werdende, dezelve niet te mogen inbrengen, te verhandelen of te verkoopen, t' elkens, op verbeurte van alle de nagedrukte, uytgegeeven, ingebragte, verhandelde ofte verkogte Exemplaren, midtsgaders daar & boven een boete van drie duyzend guldens, by Ons tegen de contraventeurs te ſtellen, zoo dikwils & menigmaal ſy dit doen: ZOO IS 'T, dat Wy de zake & 't voorſz. verſoek overgemerkt hebbende, ende geneegen weſende ter bede van de Supplianten, uyt Onſe regte Wetenſchap, ſouveraine Magt & Authoriteyt, dezelve Supplianten geconſenteert, geaccordeert, & geoctroyeert hebben, conſenteren, accorderen & octroyeren haar by dezen, dat ſy, geduyrende den tyd van Vyftien eerſt agter een volgende Jaren, de voorſz Boeken, genaamt* Aretæi Cappadocis de Cauſis & Signis acutorum & diuturnorum Morborum, Libri Quatuor; De Curatione acutorum & diuturnorum Morborum, Libri Quatuor, cum Commentariis integris Petri Petiti, Medici Pariſienſis, atque Clariſſimi Joannis Wiggani doctis & laborioſis Notis, & Celeberrimi Mattairii Opuſculis in eundem, tandemque Eruditiſſimi atque Celebratiſſimi Danielis Wilhelmi Trilleri Obſervationibus & Emendatis. Editionem curavit Hermannus Boerhaave, Gr: & Latine, in Folio. *Als mede*, Johannes de Gorter, A: L: M: Doctor & Profeſſor Medicinæ te Harderwyk, de Perſpiratione inſenſibili Sanctoriana Batava Tractatus, tweede Druk, conſiderabel vermeerdert & verbetert, in Quarto. De Secretione Humorum e Sanguine ex Solidorum Fabri-

bricâ præcipue & Humorum Indole demonſtrata, in Quarto. Medicinæ Compendium in Uſum Exercitationis domeſticæ digeſtum; in Quarto, 2 Deelen. *En, de* Gezuyverde Heelkonſt, ter Onderwyzinge van den leerenden & konſtoeffenenden Heelmeeſter, in Octavo. *Als ook,* De Wegwyzer der Eenvuldigen, door Jaſpar de Hartogh, derde Druk vermeerdert & verbeetert, in Octavo, *in diervoegen, als zulx by de Suppliante is verzogt, & hier vooren uytgedrukt ſtaat, binnen den voorſz. Onſen Lande, alleen zullen mogen drukken, doen drukken, uytgeven ende verkoopen: verbiedende daar omme allen ende eenen jegelyken, dezelve Boeken, in 't geheel, ofte, ten deel, te drukken, naa te drukken, te doen naadrukken, te verhandelen of te verkoopen, ofte, elders naagedrukt, binnen den zelven Onſen Lande te brengen, uyt te geven, ofte te verhandelen & verkoopen, op verbeurte van alle de nagedrukte, ingebragte, verhandelde ofte verkogte Exemplaren, ende een Boete van drie duyzend guldens, daar & boven, te verbeuren, te appliceren Een Derde-part voor den Officier, die de Calange doen zal, Een Derde-part voor den Armen der Plaatſe, daar het Caſus voorvallen zal, ende het reſterende Derde-part voor de Supplianten, en dit t' elkens zoo menigmaal als dezelve zullen werden agterhaalt: alles in dien verſtande, dat Wy de Supplianten met dezen Onſen Octroye alleen willende gratificeren, tot verhoedinge van haare ſchaade, door het naadrukken van de voorſz. Boeken, daar door, in genigen deele, verſtaan, den innehouden van dien te authoriſeren, ofte, te advoueren, ende, veel min, dezelve onder Onſe protectie & beſcherminge, eenig meerder Credit, aanzien ofte reputatie te geven, nemaar de Supplianten, in cas daar inne yts onbehoorlykx zoude influëren, alle het zelve, tot haren laſte, zullen gehouden weſen te verantwoorden; tot dien eynde wel expreſſelyk begerende, dat, by aldien ſy dezen Onſen Octroye voor dezelve Boeken zullen willen ſtellen, daar van gene geabbrevieerde ofte gecontraheerde mentie zullen mogen maaken, nemaar gehouden weſen, het zelve Octroy in 't geheel, &, zonder eenige Omiſſie, daar voor te drukken, ofte te doen drukken; ende dat ſy gehouden ſullen zyn, een Exemplaar van yder der voorſz. Boeken, op groot Papier, gebonden & wel geconditioneert, te brengen in de Bibliotheecq van Onſe Univerſiteyt tot Leyden, binnen den tyd van Ses Weken, na dat ſy Supplianten dezelve Boeken zullen hebben beginnen uyt te geven, op een Boete van Ses hondert Guldens, na expiratie der voorſz. Ses Weken, by de Supplianten te verbeuren ten behoeve van de Nederduytſe Armen van de Plaats, alwaar de Supplianten woonen, & voorts, op pæne, van, met 'er daad, verſteken te zyn van het effect van dezen Octroye; Dat ook de Supplianten, ſchoon, by het ingaan van dit Octroy, een Exemplaar gelevert hebbende aan de voorſz. Onſe Bibliotheecq, by zoo verre ſy, geduyrende den tyd van dit Octroy, dezelve Boeken zouden willen herdrukken met eenige Obſervatien, Noten, Vermeerderingen, Veranderingen, Correctiën, of anders, hoe genaamt; of ook in een ander formaat; gehouden zullen zyn wederom een ander Exemplaar van dezelve Boeken, geconditioneert, als vooren, te brengen in de voorſz. Bibliotheecq, binnen dezelve tyd, &, op de boete & pænaliteyt, als voorſz, & daar van behoorlyk te doen blyken; alles op pæne van het effect van dezen te verlieſen; Ende ten eynde de Supplianten dezen Onſen Conſente & Octroye mogen genieten als naar behooren, laſten Wy allen ende eenen jegelyken, dien het aangaan mag, dat ſy de Supplianten van den innehouden van dezen, doen, laaten ende gedoogen, ruſtelyk, vredelyk & volkomentlyk genieten ende gebruyken, ceſſerende alle beletb ter contrarie. Gedaan in den Hage, onder Onſen grooten Segele, hier aan doen hangen op den ſeventienden September, in 't Jaar Onſes Heeren ende Saligmakers Duyzend Sevenhondert vyf & dertig.*

J. G. V. BOETZELAER. vt

Ter Ordonnantie van de Staten

WILLEM BUYS.

Aan de Supplianten zyn, nevens dit Octroy ter handen geſtelt, by Extract Authenticq, Haar Ed: Gr: Mo: Reſolutien van den 28 Juny 1715, & 30 April 1728, ten eynde, om zig daar na te reguleren.

L E C T O R I

S. P. D.

JOH. DE GORTER.

Multum licet fuerit de Secretione diſputatum, lubet tamen eam iterum ad examen revocare; quum plurimæ ſæpe dantur viæ, quibus eundem aggredimur ſcopum, & quod a multis ſæpe non perficitur opus, ab uno aliorum omnium adminiculis adjuto ad perfectionem deducitur. Sed judicabis forſan B. L. quod tantum faciat ad Inſenſibilis Perſpirationis cognitionem, hoc Opuſculum una cum priore, quod ante biennium publici juris feci, edendum fuiſſe: hoc concedo, in eadem tunc quoque eram

ſententia, ideoque hanc rem aggreſſus; verum tot mihi in ea explicanda occurrebant difficultates, ut me ex iis, non niſi maturiori examine, potuerim extricare; nunc vero in hunc ordinem redacta, ut a quovis poſſit intelligi commode, hoc Opuſculum in ea forma, quæ priori poſſet adjungi, in publicum prodire neceſſarium duxi. Quid autem in hoc negotio præſtiterim, æquo Tuo relinquitur judicio. Confido tamen hos exiguos labores communi utilitati, & ad promovendam præſtantiſſimæ artis Medicæ ſcientiam haud inutiles fore. Alii in hac re quid egerint, hic non eſt loci examinare, neque etiam in ipſo opuſculo eorum ponderabuntur ſententiæ & opera. Nec refert Hippocrates an conſentiat vel Galenus, in arte Medica auctoritas enim non vincit ſed veritas; hæc fuit ratio, cur nullibi nomina adjeci

ci auctorum, qui mecum conſentiunt, & eo minus eorum, quos impugnare videor, quum refutationibus intentus, non raro ſibi accumulet invidiam, & parum proſit arti. Præſtantius ergo esſe duxi, quid boni præſtiterint alii colligere, propriaque inventa & judicium adjicere, ne ars ſemper maneat longa, quam ut per cavillationes, inutilesve objectiones ſcientia medica magis evaderet intricata. Tractatulum in duas diſpertivi partes, quarum prior ſingularia tanquam data continet, ex quibus, in poſteriore, ipſæ ſecretiones variæ ſunt explicandæ. Omnia per theſes abſolvere conatus, ut uno intuitu totum posſes contemplari negotium; & eandem ob rationem breviarium adjeci. Paucos credo invenies in impreſſione errores, quamvis ad me propter loci diſtantiam non pervenerint ſpecimina, hoc induſtriæ

ſtriæ Viri eruditiſſimi, in Medicis experientiſſimi atque Phyſicis, Medicinæ Doctoris, GERARDI A SWIETEN debetur, qui ex ſingulari erga ſtudia amore, tædioſiſſimum hunc ultro in ſe recipere voluit laborem, cui ego igitur maximas debeo gratias. Si interim occurrunt in hoc Opuſculo, quæ non ſatis placent, in bonam partem conſulas, non enim omnes poſſumus omnia, quæ autem utilia, ad ægrotantium ſalutem utaris, rogo.

Dabam Harderovici
Die 2 Julii
1727.

SECRETIONIS ANALYS

PARS PRIMA.

JOHANNIS DE GORTER

DE

SECRETIONE

HUMORUM E SANGUINE

PARS PRIMA.

I.

Quando in aliqua parte noſtri corporis e maſſa ſanguinea, vel inde derivatis humoribus, ſeparatur liquor aliquis, qui quibuſdam proprietatibus ab illo liquido, ex quo depromptus eſt, differt, vocatur hæc actio Secretio, & liquor ſeparatus humor ſecretus. Hæc ſeparatio ſi fiat extra noſtrum corpus, vel ſponte ut in omnibus plantis, qua varios ex eodem ſolo ſegregant liquores & quidem diverſos in ejuſdem plantæ radice, trunco, foliis, floribus, ſeminibus & fru-

ctu; vel arte ut in plurimis Chemicorum operationibus, ad hoc non pertinet negotium, in parte enim debet fieri noſtri corporis. Hæc licet in aliis quoque fiat animalibus, in hac tamen noluimus admittere definitione, quod animus eſt eas tantum, quæ in nobis fiunt, exponere Secretiones, ne multitudine magis obſcura redderetur hæc pertractatio. Ex maſſa ſanguinea non tantum eſt opus, ut ſegregetur liquor, ſerum etiam & tenuiſſimam ſanguinis partem, per pellucida vectam ab arteriis orta vaſa, plures credo, quam immediate ex arteriarum finibus ſuppeditare liquores. Liquor etiamſi divaricatione vaſorum in multas dividatur partes, quæ nihil inter ſe & a priore differunt humore, pro Secretionis negotio minime eſt habenda hæc operatio.

2.

Hujus ut clarior fiat doctrina, humorum, ex quibus fiet ſecretio, & organorum, per quæ peragetur hæc ſeparatio, eſt exponenda indoles & fabrica. Omnes fere, qui de hac liquorum ſeparatione ſcripſerunt, ſtatim aggreſſi ſunt ipſum exponere ſecretionis modum: prudentiores vero glandularum accuratam præmiſêre explicationem. Quum autem ſanguinis natura & reliquorum liquidorum non minus faciat, quam organorum intima notitia ad Secretiones explicandas, ſecretionis diſciplina obſcura & intricata hucuſque manſit: nulla enim poteſt actio, cujus altera pars relinquitur inculta, exponi clara.

3.

Sanguis generales omnibus liquoribus communes, & alias ſibi tantum proprias poſſidet qualitates. Sanguinis hic vocabulo omnes complector in noſtro corpore humores, ex quibus aliqua fit, in quacumque corporis parte, Secretio. Eſt utique fluidum, qua definitionis parte ſola patet multa in ſanguine

guine inveniri, quæ in generali liquidorum idea requiruntur: hoc eſt in ſanguine quædam reperimus, quæ in plurimis quoque aliis reperiuntur fluidis. Sed in eo ipſo ſanguine alia deteguntur, quæ in nullo alio fluido conſpiciuntur, quibus poſſumus hunc liquorem dicere ſanguinem eſſe, & non aliud fluidum. Hæc duo genera examinata ad Secretionis intelligentiam multum accendere lucis poſtea videbimus.

4.

Sanguini reliquiſque humoribus homogeneis vel exacte permiſtis proprium eſt, duas guttulas immediate ſeſe mutuo tangentes uniri, ſphæricamque, ſi nihil impediat externe, induere figuram. Primo proponam veritates, quæ in quovis liquido cum alio ſibi ſimili deteguntur, & eas, quæ cum liquore alterius indolis manifeſtantur; 2° quæ ex applicatione fluidi ad ſolidum prodeunt; 3° quæ ex motu fluidi deduci poſſunt. Præpoſitam veritatem ut omnes Medici & Phyſici affirmant, ita quam maxime diſſentiunt in alleganda hujus phænomeni cauſa. Hic a cauſa pellente externa, ille vero ex inſita vi attractrice explicare conatur. Utut ſit, nemo negat hanc unionem naturalem omnibus non modo liquidis, ſed etiam corporibus ſolidis liquefactis; infinitis alias enim experimentis evinci poſſet adverſarius. Nonne aquæ guttula in aëre congelata ſphærulam? & aëris bullula, ſub aqua aſcendente glacie firmata, globoſam cavitatem præbet? ipſa etiam metalla in fluorem redacta, ponderoſiſſimumque argentum vivum, & oleoſa quævis poſt nudum attactum ſphæram quantitati Materiæ reſpondentem exhibent? certe non novi ullum fluidum aut ſolidum in fluorem redactum, quod ab hac generali poſſet excipi regula. Sed vero, ſi ſupra corpus ſolidum vel fluidum talis hæreat guttula, inferius, quod ibidem magis quam alibi comprimatur, complanatur, & quo major ejuſdem liquoris eſt quantitas, eo minorem continebit ſphæræ ſegmentum. Vidimus in omnibus guttulis majori-

joribus, minoribus, & exiliſſimis ad hanc ſphæricam inducendam figuram eſſe potentiam, & unam arripere alteram; quid ergo eam negabimus in minimis particulis? Certe nulla mihi remanere dubitandi videtur ratio. Hoc conceſſo, omnibus particulis adeſſe vim congregandi, illa vis erit major, ubi major harum particularum reperitur copia ſeſe mutuo tangentium: quum vero nulla poteſt excogitari linea longior, quæque plures poſſidet particulas tales, quam linea per centra & contactus punctum tranſiens, illa ergo reliquas omnes ſuperabit congregandi potentia, & accedent partes remotiſſimæ, donec omnes inter ſe ſint æquales: hoc eſt, quando duæ guttulæ unam ſphæram conſtituerint. An inde non judicabitis patere, quod globuli ſanguinis in noſtro corpore exacte debeant eſſe rotundi, ut & ſeroſi, quod in alio natant fluido? utique, licet inſuper non ſit negandum, circulationis efficacia eandem eos adipiſci figuram.

5.

Partes cujuſcumque liquidi homogenei, vel exacte miſti, facilius inter ſe moveri poſſunt, quam ſeparari. Tentate quæſo partem guttulæ olei innatantis aquæ ab ea ſeparare motu non admodum valido, potius integra ſubſequetur gutta, quam ut aliquam ejus amittat partem: imo ſatis magna quantitas olei libere innatans aquæ exiguo inſtrumento, tentante minimam ab oleo ſeparare portiunculam, per totam aquæ ſuperficiem patietur duci. Quo docemur, minorem ad motum inteſtinum liquoribus inducendum requiri vim, quam ad eorum diſſolutionem: & inſuper ſcimus, quare ſuctione principia canalium depleta protinus quoque impleantur, quod ſcilicet præcedens liquor ſecum ducat ſequentem. Hujus rei veritas manifeſtatur, ſi habeatur vas aliquod aqua vel alio liquore plenum, in cujus fundo hæret canalis apertus, tranſitum præbens liquori. Notetur accurate tempus, quo per

per hunc canalem vas poteſt depleri. Impleatur idem vas iterum eodem liquore, & applicetur tunc fiſtula ejuſdem amplitudinis, ut eſt canalis in fundo vaſis, canali, per quem tranſibit liquor, tunc major quantitas eodem temporis ſpatio fluet per idem foramen ſeu canalem vaſis, quam antea fiſtula non applicata, & vas citius depletum erit; quod præcedens liquor in fiſtula ſecum ducat vel trahat ſequentem, ejuſque motum acceleret.

6.

Hæc cohærendi poteſtas major poteſt fieri in eodem liquido & minor. Oleoſa enim quævis & gelatinoſa in frigore magis cohærent quam in calore, ut & omnes noſtri corporis humores: dicat quis, frigus minuit particularum in fluido motum, & ideo tenacius cohærent. Concedo, non enim rogamus, unde illa major provenit cohæſio, ſed dicimus tantum id fieri poſſe. Multæ forſan ſunt cauſæ nos latentes, quod hæc doctrina non ſatis fuerit exculta, quæ partibus fluidis majorem coadunandi conciliare poſſent vim: in ſolidis res eſt clarior, chalybs enim ſola affrictione magnetis aliud ferrum potenter allicit. Ipſum quoque ferrum & chalybs aliaque metalla magis minuſve reperiuntur tenacia, prout vario pertractata fuerint modo. Quidni ergo hoc quoque in fluidis? nonne ſanguis ſtipticorum attactu vehementer concreſcit, & ejus ſerum in maſſam ſciſſilem? quam maxime, ne quidem ejus tenuiſſima lympha dimittitur, ſed una cum reliquis in corpus convertitur ſolidum.

Ut poteſt augeri, ita e contrario non parum poteſt de hac amittere poteſtate: ſic ſanguis & pus in abſceſſu, maceratione & putredine, craſſiſſimi ſane liquores in fœtentem & tenuem convertuntur ichorem. Ita viſcidi quoque in corpore ſtagnantes humores, in tenuem acerrimum omnia perrodentem convertuntur ſaniem. Nonne obſervatum fuit Practicis, aëris infectionem peſtilentialem brevi totam

diſſolviſſe ſanguinis Maſſam, ut educta ejus portio ne quidem in frigore concreſceret ſtagnans? quid agit fermentatio in vegetabilium partem oleoſam? nonne illa in ſpiritum inflammabilem mutata multo minus cohæret? intelligimus ex his, non opus eſſe ad Secretionem humoris alicujus craſſioris vel tenuioris, ut talis exiſtat prius; peracta enim Secretione fieri poteſt hoc modo craſſior magiſque cohærens, vel tenuior & magis fluidus: & aliam omnino ratione conſiſtentiæ adipiſci indolem, Secretione peracta.

7.

Et in humore, licet accuratiſſime permiſto, idem (6) *poteſt quibuſdam tantum conciliari partibus, reliquis intactis.* Multo pauciores, quam vulgus judicat, reperiuntur ſimplices non permiſti liquores, & forſan nullus purus poteſt exhiberi in univerſo: aqua enim puriſſima ſponte putreſcit ſenſim & in diverſa abit corpora: quis unquam oleum nullo alio permiſtum elemento collegit ſeorſim? ſed vero liquor in omni parte ſenſibili ſibi ſimilis homogeneus ut plurimum ſtatuitur humor. Sic muria ſalium ex omni parte pellucida & æqualis, & ſanguis veniens ex pulmonum officina, oculo examinata nudo homogenea videntur liquida: quid aliud lac recens ex uberibus deductum? ita quoque ſolutiones omnes metallorum ponderoſiſſimæ, & mineralium atque vegetabilium eductæ in convenienti menſtruo tincturæ, quibus chemicorum paſſim ſcatent libri. Horum omnium, licet videantur homogenea, partibus tamen quibuſdam poſſumus augere & minuere cohæſionem. Quid aliud coagulum in lacte? quid præcipitantes affuſi ſolutionibus metallorum liquores, atque mineralium ac vegetabilium tincturis, aliud agunt, quam certis partibus in iſto liquido conciliare majorem congregandi facultatem, qua ſeſe mutuo arripiunt, & a reliquo liberant humoris conjugio? Non fit ut ſalium cryſtallizatio, aut particularum proximior adductio, quod dema-

matur vehiculum, quod partes retinebat ſegregatas: imo augebitur affuſione coaguli vehiculi quantitas, & tamen concreſcunt. Ita etiam acida mineralia & ſpirituoſa fermentata pura, nonne fortius ſanguinem concreſcere faciunt illi miſta, quàm ex ſua propria indole? quæ tamen propter copioſius vehiculum ſeparatas retinere debuiſſent partes. An ergo impoſſibile unam ſiſtere tantum Secretionem exhibito Medicamine, & reliquas non attingere? quum ipſe ſanguis ad oculum in tot varias ſeparetur partes, & peculiaris liquor ſecernendus ex ſuo ſpeciali eſt petendus cum reliqua maſſa permiſto humore. Videmus hinc facile, cur adſtringentia quædam incraſſare valent ſanguinem, chylum vero & lympham in inteſtinis & Meſenterio nihil inde mutari.

Non minus valet ars in quarundam ſpecialium partium cujuſdam fluidi attractione privanda. Percurrite multos Chemicorum proceſſus, & miras videbitis hujuſmodi operationes; ſales etenim alcalini ſponte liqueſcunt aqua, quos tamen alcohol penetrantiſſimum reſinoſis Menſtruum ne quidem attingit; nonne alias ex eadem planta ſpiritu vini, alcohole, aut aquâ eductæ tincturæ poſſident vires? quare Cantharides renibus, Mercurius ori, & purgantia inteſtinis infeſta? certe non quod mutent tantum illa organa, aut totam ſolvant ſanguinis miſcelam, ſed unam præ aliis ſanguinis per illa loca derivandam diſſolvant partem. Multa enim purgantium infuſa animalium injecta venis ſollicitant non minus inteſtina, ac ſi per os fuiſſent aſſumta: nec refert cuicumque parti corporis Mercurius aut Cantharides fuerint applicatæ, abſorpta venis eorum vis ſalivæ & urinæ aggreditur organa, & copioſam educunt ex illis partibus quantitatem liquoris.

8.

Copioſum vehiculum valet partes concreſcibiles ſeparatas tenere,

nere, & minor quantitas concretioni favet. Quid ſalium impedit converſionem in cryſtallos? aquæ certe abundantia eorum retinet partes ſejunctas, quod longius diſtant quam ut poſſent inſita ſua concreſcendi vi ab aquæ conſortio ſeſe liberare, ſed demta aliqua vehiculi quantitate tot coëant partes, donec iterum vehiculi quantitas vim ſuperat concreſcendi; nova deinceps inſtituatur evaporatio, donec iterum pellicula appareat in ſuperficie liquoris, novæ in quiete prodibunt ſalium cryſtalli, ſic aquæ abundantia poteſt omne urinæ auferre ſedimentum; cujus vero penuria copioſum exhibet & craſſum. An inde non patet, quare ſanguis ruber debeat in arteriis tantum contineri & venis? ut liquor ſecernendus magna liberaretur vehiculi quantitate, quo partes ejuſdem naturæ minus diſtarent, & promtius coirent.

9.

Quædam non niſi copioſo, alia quam minimo ſeparata tenentur vehiculo. Saccharum & ſalia alcalia minimo liquoris quantitate fluida ſervantur, at tartari cremor magnam quantitatem aquæ ad ſalis pondus requirit, ut maneat fluidus. Alia minorem, alia majorem exigunt quantitatem, ut chemica experimenta certiſſime evincunt. Sanguinis ipſa portio rubra valde concreſcibilis, aquæ abundantiâ diluta, a concretione ſervatur; at ſerum minore, & lympha nullo permiſta liquido remanet fluida. An ergo mirum, ſanguinis globulos tantum in arteriis retineri & venis, quum potius ſimilibus quam aliis ſanguinis uniantur partibus, & perſequantur priores, quam ut in lateralia, quorum priora orificia admittere poſſent globulos, intrarent; hoc quoque multum facit ad ſanguinis rubri reſorptionem e vaſis alias pellucidis, ceſſante impulſu validiore a tergo: vaſorum enim contractio ſola pellit contentum æque ante ac retro in ramis arterioſis valvulis deſtitutis, minima ergo preſſio, quæ ſemper viget in corpore viven-

te,

te, a corde per truncum arteriæ ad ramos, valet impulſum ſanguinem in minoribus ab arteriis derivatis vaſculis retinere impactum, & recurſum præpedire. Sed vero hæc uniendi cum ſimilibus potentia, ſimul ac minuitur propellendi vigor, allicit ex iſtis vaſculis, quæ validiori motu a tergo hanc ſuperante vim tenebantur ſecluſa: quod attactu globulorum ſanguineorum in arteriis a tergo, non vero alibi, urgeantur retrorſum fluere. Quid judicabimus de ſero? Nonne illud, globulis liberatum rubris, per propria poſtea ductum vaſcula, motu magis placido, idem poſſet efficere, ut ſanguinis in arteriis pars rubra? Sic enim magis unitæ hærent in ſero particulæ minus concreſcibiles quam globuli rubri, quæ inſuper liberatæ parte aquoſa tenuiſſima ad concretionem diſponuntur. An lympha iterum in alios ſeparetur liquores diſtinctos, haud poſſumus determinare. Ex his tamen conſtat certiſſime, particulas parti ſeroſæ tantum aut lymphæ miſcibiles propius ad ſeſe invicem accedere; & eadem ex cauſa, ſic demto vehiculo, uniri & a reliqua ſeparari maſſa, quod erat iis ob nimiam particularum diſtantiam impoſſibile: atque ſic varios ſecretos producere liquores. Sic alii ex ſanguine, alii ex ſero, alii ex lympha ſequeſtrantur liquores, & eo tantum nomine, quod non æqualis requiratur vehiculi in omnibus quantitas, cum ſanguini majore, ſero minore, & lymphæ exigua eſt opus quantitate, qua eorum particulæ in fluore conſervantur.

10.

Copioſum vehiculum valet partes permiſti liquoris ſeparare. Reſinoſa permiſta alcohole ab aquæ affuſione ſeparantur; ſic in omnibus menſtruis, quæ duobus diverſis poſſunt miſceri corporibus, ut ſpiritus inflammabiles cum aqua & oleo, ſola dilutione tertii, quod alteri non poteſt conjungi, perficitur ſeparatio. An ideo tot nervi ad glandulas, quæ vix ſenſu gaudent aut motu, ut affuſione ſucci nervoſi in tali organo pecu-

culiaris liquoris fieret ſecretio? An inde non patet, a morbis ſtaminis nervoſi miras prodire & inſolitas ſecretiones? Illasque quoque ſiſti augerique poſſe & perturbari ab animi pathematibus, quæ vehementer in nervis operantur? & multa alia obſcura, alias non intelligibilia, nunc facillime exponi?

II.

Fluidum gravius permiſſum leviori non ſemper fundum petit vaſis. Omnia fluida non ejuſdem eſſe ponderis quis ignorat? Eorum quædam verbi gratia miſceri poſſunt aquæ, alia vero ejus refugiunt conſortium, quæ non miſcentur, in fundo vaſis aquam continentis, ſi graviora ſunt inveniuntur; alia vero aquæ miſcibilia, ut ſalium ſolutiones omnes ſeu muriæ, & ſpiritus ponderoſi acidi ex ſale marino, nitro, & vitriolo, atque multa alia, tam exacte per omnes diſtribuuntur aquæ partes, ut nulla inveniatur in ſuperiore vel inferiore parte liquoris permiſti differentia: hoc quoque in aliis fieri liquoribus confuſis, non eſt opus demonſtrare: imo ponderoſiſſima ſolida, ut eſt aurum & plumbum, in ſuo ſpeciali diſtributa menſtruo, æque copioſa in ſuperficie, quam circa fundum reperiuntur. nec ponderoſiſſimus liquidorum Mercurius menſtrui relinquit clauſtra. patet ergo clariſſime, ſi in noſtro ſanguine eſſet fluidum vel ſolidum quodvis graviſſimum, quod accuratiſſime poſſet illi permiſceri, ſpecifica ſua gravitate ſuperiorem vel inferiorem non ſervare canalium locum. Quænam vero ſit cauſa, quare graviſſima ſuſtineantur levioribus, videbimus paucis. Innatat aquæ aurum, aliudque omne ponderoſiſſimorum genus in bracteam tenuiſſimam malleis extenſum; verum cum aqua vel alio fluido leviori miſtum, vaſis ſolet petere fundum tardiſſime, & quo magis diviſum, eo languidior deſcenſus; ſi ergo ejus extenſio augeretur in infinitum, metallum hæreret in medio fluidi ſuſtentum, quod ſpecifica gravitas in minutiſſimis particulis non valeat cohæſionem fluidi, ſua pro-

por-

portione ſuperficiei ad contentam materiem diviſione nimis adauctâ, ſuperare; ſed præter hanc diviſionem aliud præterea requiritur ad intimam perficiendam miſcelam, naturalis quædam ſcilicet convenientia inter partes permiſtas, quâ una alteram adducat in conſortium. Nonne aqua ſolvit ſalem? Nonne ſpiritus nitri ponderoſiſſima metalla, & allicit ſurſum? Si hoc penderet ab aucta partium ſuperficie ad materiæ quantitatem in volumine contentæ, certe non magis ſurſum quam deorſum in quieſcente fluido fererentur; at tenaciſſime in una eademque parte hærerent liquoris: ſed vero naturalis congregandi potentia, permiſcendo conveniens, partes graviores allicit ſurſum, qua vero (6) ſublata, ut vidimus in omnibus præcipitationibus chemicorum, per affuſionem liquoris, vel immerſionem alicujus ſolidi, quod menſtrui deſtruit vim, vel per dilutionem, quæ menſtrui ita disjungit partes, ut pauciſſimæ junctæ maneant partes menſtrui metallorum partibus, graviora petent inferiora vaſis. Notum eſt ergo, partes graviores in ſanguine, quamdiu earum cum reliqua maſſa habeatur accuratiſſima permiſtio, ſua ſpecifica gravitate ſeſe non poſſe liberare, & huc uſque ſpecialem non producere ſecretionem; ſed tum demum, quando per aliquam cauſam intimam unionem cum reliquo liquore exuerint.

12.

Fluidum permiſtum ex graviore & leviore liquore intime, in altum vel horizontaliter projectum, non ſeparat graviora a levioribus, ſed permiſtum manet, ac ſi quieſceret fluidum. Corpora gravia eadem velocitate mota diutius continuare motum, & ad rectam magis quam leviora accedere lineam, res eſt notiſſima, a nemine refutanda; id obtinet in corporibus ſolidis per idem medium motis: hoc autem à fluidis exactiſſime permiſtis fieri poſſe non ſatis intelligo. Quid eveniet, muria ſalium, vel metallorum quævis ſi proſiliat ſurſum ſolutio, nonne partes menſtrui eandem ac ſalium aut metallorum attingent altitudinem? Certe hoc comprobant experimenta.

Sed vero corpora ſolida, gravitatis diverſæ, eadem velocitate ſurſum per aërem pulſa, quo ſunt graviora, eo altius aſcendent; quod eorum ſuperficies, ratione molis, ad ſuperandam medii reſiſtentiam ſit minor, & corpora leviora in ſuperficie proportionaliter majorem patiantur reſiſtentiam; quod demto aere reſiſtente in vacuo Boyleano nequaquam contigiſſet. Quid fiet inſuper, talis liquor ſi proſiliat horizontaliter vel alia directione quadam? num movebuntur partes ſalinæ vel metallicæ magis quam menſtrui, directione magis ad lineam rectam accedente? nequaquam, experimenta non ſuffragantur. Poteſt ergo ex gravitate partium in ſanguine, celeritate earum, aut motus directione, nulla fieri ſecretionis differentia, ſi concipiatur ſanguis tanquam fluidum intime permiſtum.

13.

Liquidum, conſtans partibus diverſæ gravitatis, proſiliat verticaliter vel horizontaliter, ejus partes, quæ in quiete fundum vaſis petiviſſent, minus alte aſcendent, & inferiorem partem ſervabunt parabolæ. Sumatur aqua cum arena vel aliis corpuſculis exiliſſimis aquâ gravioribus miſta, & inſtar fontis proſiliat ſurſum adeo, ut liquidi directio aliquantulum inclinetur, (alias enim a ſubſequente liquido iterum evehetur arena, & erit in ſuperficie columnæ motus perturbatus.) arena tunc eandem, ut aqua, non attinget altitudinem, & in parabola ejus inferiorem retinebit arena partem: dum enim aqua ita proſilit, partes juxta ſe quieſcunt, quæ in his graviora, ſpecifica gravitate interim deſcendent (23), dum tota maſſa moveatur verticaliter, vel horizontaliter. Quod adhuc clarius patet, ſi talis columna proſiliens coërceatur canali, arena retinebitur in canali, & ſupra effluet aqua pura: quare in fontium canalibus tanta colligitur ſordium copia. Patet ergo partes ſanguinis graviores, & in quiete deſcendentes, minus ferri ad cerebrum, ſi feratur ſanguis

ſur-

ſurſum e ſiniſtro cordis ventriculo per incurvatam aortam in ſuperiore curvaturæ parte carotides emittentem, quando ſtatuitur motus ibidem placidus; ſi perturbatus fuerit, vix aliqua erit ſtatuenda differentia. Concedamus, principio propulſionis graviora celeritate prævenire alia leviora, tam exigua hæc eſſet differentia, ut vix notabilis. Arena vi projecta in aquam quo uſque penetrabit? ſtatim ceſſabit motus impreſſus, & deſcendet propria tantum gravitate, hic habemus maximam tamen differentiam gravitatis & motus. Quid fieret, ſi ſiphonis ope una cum aqua in aliam ſtagnantem impelleretur oblique? Certe tam parva eſſet diſcrepantia progreſſus, ut obſervari vix poſſet. Quare non video aliquam poſſe ſtatui fieri ſecretionem peculiarem gravitate partium productam, quam illam, quæ contingit deſcenſu gravitatis ſpecificæ, cui etiam parum habendum eſt fidei: quippe non ſemper in eodem ſitu, quoad horizontem, noſtrum ſeſe habet corpus; ſanguis fertur in arteriis motu ita perturbato aut inæquali, ut vix detur ſat temporis gravioribus partibus ad deſcendendum; & denique inter partes ſanguinem conſtituentes nulla fere invenitur gravitatis differentia.

14.

Graviora tamen mista liquido leviori, totius maſſæ impetum in obſtaculum reſiſtens adaugent. Ex hac permiſtione maſſa fluidi fit ſpecifice gravior, & cum impetus duorum corporum eadem velocitate latorum in obſtaculum ſint ut quantitates materiæ, itaque maſſa ab admiſtione gravior facta vehementius fertur in obſtaculum, poteſt ab hac cauſa obſtaculum removeri, aut ſi reſiſtere nequeat, rumpi. An ideo aquoſa ſanguine leviora refrigerant corpus, & ingeſta graviora calefaciunt idem; quod ſanguis gravitate majore validiorem inducat attritum. hoc fieret ſemper, ſi non ſimul aliud quid ageretur in corpore hunc effectum præpediens.

Nonne ex tali maſſâ ſanguineâ copioſior erat deducenda ſecretio, quod majore impetu dilatet ſecretoria? Hæ partes graviores ſi unico tantum ſpeciali liquidorum generi poſſint uniri (7); nonne illa ſecretio ſola adaugebitur reliquis intactis quandoque? Sic Mercurius ſalivoſo miſtus liquori ductus aperit, & ſalivam fundere facit.

15.

Duo liquores confuſi in corpus veluti ſolidum poſſunt converti, ſola permiſtione. Sic ſpiritus alcalinus puriſſimus cum alcohole in maſſam albam ſolidam convertitur, quæ offa dicitur Helmontiana. Sic acetum lithargyrii cum oleo conteritur in unguentum nutritum, & multa alia hoc modo coeunt ſine ſeparatione tenuioris: nemo tamen judicet, nos velle in noſtro corpore id quoque fieri a liquoribus hujuſmodi, ſed demonſtrare volumus, id eſſe poſſibile & forſan in corpore obſervari. Nonne ſerum ſanguinis ab alcohole & acidis mineralibus coit? Nonne ad unam ſecretionem vel liquorem alicubi conficiendum duo confunduntur humores? ut fit ad obliniendа oſſium extrema. Sic liquor ſeminalis e teſtibus, & alius ex proſtatis, confunduntur ante ejaculationem; an vero, ex hac miſtura quoſdam craſſeſcere in loculis poſt ſecretionem humores, abſurdum eſſet credere?

16.

Aut alter eorum multas format, in reliquo liquido natantes, ſphærulas, quod minori ſit copia, vel congregandi prævaleat potentia. Hoc naturale eſſe & inſitum omnibus liquoribus, ut ſuperius (4) demonſtravimus, in alio fluido natantibus vel ſubmerſis, nemo non novit: ſed obſervare id genus liquidorum, cujus partes tenacius cohærent in alio fluido, etiamſi ejuſdem quantitatis, in globum formari, ad conformationem globulorum in ſanguine egregia præſtat: ſic enim

fa-

facile ex lege naturali, omnibus inſita fluidis, cognoſcimus, ſponte fluida ejuſdem indolis in globulos uniri, quæ formatio circumrotatione partium in fluidis, alliſione ad ſe invicem & ad ſolida, atque compreſſione vaſorum cylindricorum, ad perfectionem deducitur; ita revera partes formantur in ſanguine magnitudine appropriata certo cuidam generi vaſorum, non per alia ſecernendæ. Tanta obſervatur in hoc caſu uniendi potentia, ut major hujus etiam quantitas hanc attamen induat figuram, reliquo liquore relicta inter ſphærulas ſpatia replente; quare non ſemper opus, ut ſeri quantitas ſuperet globulorum rubrorum quantitatem.

17.

Quædam fluida facile, alia autem difficile idem arripiunt ſolidum. Hæc eſt altera pars proprietatum (4). Quis nunquam obſervavit abaculos, ſcandulas, aut vitra illinita prius pinguedine vel oleo, & iterum deterſa, nec aquam nec atramentum ſuſcipere, ſed reſpuere illa; pinguia vero tunc omnia tenaciſſime adhærere? Nonne charta aut calamus pinguedine perfricta ſcribendo redduntur inepta? Sic anſeres, olores, & anates, pulchro ſane ſpectaculo, ſplendentium gemmarum inſtar, aquam pellucidam per dorſum dejiciunt, eorum plumas non madefacientem; nec tubuli vitrei exigui & ſicci, licet ſubmergantur, recipiunt aquam: nonne Mercurius auro avidiſſime ſeſe adjungit, qui omnium fere reliquorum refugit conſortium? Talia plurima dantur hujuſmodi exempla: quidni idem contingere poſſet in corpore humano, aquoſa minus adhærere cellulis pinguedinoſis, quibus tamen pars oleoſa arripitur promptiſſime? & vaſis lymphaticis vix applicari poſſe, ut hæreat, pingue? Revera cuicumque ſolido ſpecialis tribuenda eſt indoles, qua hoc præ illo eligit fluidi genus, cui facilius ſeſe unit, & quod difficilius dimittit. Hoc poteſt ergo etiam inter conſtantiſſimas ſecretionum recitari cauſas, quod faciat ad ſibi ſpecialem

lem in reliqua ſanguinis maſſa eliciendam partem, quam arripit ſolidum, & ſeparat ab aliis huic generi ſolidorum minus adhærentibus.

18.

Motus parallelus fluidi cum ſolido conveniente facilior omni modo alio. Tam diu deſcendet gutta liquoris per ſolidi ſuperficiem, donec ſuperficiei reflexione ſubſiſtere cogatur; potius hærebit ibidem contra naturalem gravitatem, quam remitteret ſolidum: at vero alio inferius ſi tangatur corpore, prius relinquet corpus, & jungetur alteri inferius tangenti, atque ſuam conſequetur gravitatem. An ergo mirum, liquores ad cutaneos poros, licet ſatis patulos, detruſos facilius ſubſequi circulantes quam expelli; quod in circulatione ſit continuatio vaſorum?

19.

Quidam liquores facilius aliis juxta ſolida moventur. Quædam fluida tenaciſſime ita adhærent ſolidis, ut juxta ſolidi ſuperficiem non niſi vi ſe patiantur moveri paralelé; alia quidem facillime: & liquida multum inter ſe differunt ſola hac cohæſionis differentia. Sic oleoſa promtius ſolida arripiunt aquoſis, & aquoſa facilius derelinquunt ſolida. Quare ergo in liquido fluente, quod conſtat aqua & oleo, per minutiſſimos canales, retinebitur oleolum ad latera canalium & perfluet aqua. An ob hanc cauſam ubique per totum corpus, ſine glandulosâ machinâ, in vaſculis lateralibus pinguedinoſis colligitur oleum? Hoc ſtatuere non videtur abſurdum. Colligitur enim pinguedo in carne, & medulla in oſſibus, vitâ otioſâ, quæ iterum abſumuntur nimis exercitato corpore; quod motu placidiſſimo circulationis prævaleat cohæſio oleoſi cum ſolidis impetui ſeparationis: in motu autem validiore ſuperat impetus momentum cohæſionis.

nis. Nonne hinc intelligitur, quare poſt morbos, in quibus validus fuit pulſus, tanta oriatur corporis extenuatio, ſola pinguedinis abſumtione? Cur animalibus paulo ante mactationem exercitatis parum in oſſibus medullæ? Ad hoc inveſtigandum, tubulos minimos vitreos immiſi oleo & aquæ, vidi ſemper celerrime aſcendere aquam, tardius vero oleum: hoc ex olei cohæſione majore ad internam canalis ſuperficiem evenire quis dubitaret credere?

20.

Tubuli vitrei minimi, intus madidi, & utraque extremitate aperti, liquori altera extremitate immerſi, eum intus recipiunt, & aſcendere faciunt ſupra reliquam liquoris ſuperficiem. Sumatur tubulus pellucidus, & liquor aliquis coloratus, ut per tubuli ſubſtantiam coloratum conſpicere valeamus liquorem, ſi aſcendat; ducatur tunc ſuctione vel efflatione talis liquor, cui immergendus eſt tubulus, per tubulum, ut madeſcat intus, expulſo iterum liquore, & humectatus ac depletus tubus committatur altera extremitate liquori, pulchro ſane ſpectaculo videbis, ſubito aſcendere, ſi tubulus ſit valde exiguus ſeu tenuis, liquorem plus quam ad altitudinem duorum pollicum ſupra liquoris ſuperficiem: ſi talis eximatur impletus, liquor non exſtillabit, ſed hærebit a tubo detentus: & quod magis eſt, ſi exprimatur flatu liquidum ut gutta pendeat ex inferiore tubi extremitate, ſtatim ac ceſſaverit preſſura, recipietur gutta in tubulum, & ſurſum feretur. Hujus aſcenſus cauſa contra naturalem gravitatem oritur ex inæquali preſſione vel alia cauſa. Inæqualis preſſio debet naſci, quod eodem momento, ac immittatur tubulus tantum in eo loco ſuperficiei, minor fiat preſſio, verum quum tubulus ſit apertus & non præcludatur acceſſus aeris, nulla ergo poteſt liquori differentia preſſionis a tubulo induci. Non eſt ergo differentia preſſionis ſed alia cauſa, quæ in tubulum ducit ſurſum liquorem. Nullam aliam poſſum aſſignare, quam na-

turalem congregandi inter ſimiles liquores, & ſolidorum cum fluidis, potentiam, quæ mihi non magis quam gravitas eſt nota: eam negare ſi quis vellet, eodem quoque jure ipſam omnibus notam gravitatem in dubium poſſet vocare. Negant; concedamus; non eſſe vim attractricem; ipſa vero experimenta non poterunt refutare; quare ex iis ad ſecretiones explicandas deducemus concluſiones. Conſtat ergo, ſi ex canali ſecretorio vel excretorio, cujus altera extremitas attingit liquidum circulans, educatur liquor, ſtatim a fluido circulante, ſine preſſione a tergo cordis, impletum iri. Nonne ergo intelligitur, quomodo canales minimi excretorii preſſione, ſuctione, vel alia cauſa depleti, ſponte iterum impleantur? Ex dictis etiam eſt evidens, cur, aliquis ſudore madidus ſi corripiatur frigore febrili, ſtatim diſpareat omnis ſudor: non avolat certe tam ſubito, ſed, ceſſante motu ſudorem propellente, ſudor recipitur intus, ut fieri vidimus in præcedenti experimento tubuli guttulam ab inferna extremitate etiam ſurſum ducentis. Sic abſorptio quoque fit ex cavitatibus corporis, quam, infauſto ſucceſſu, per preſſionem externam multi explicare ſunt conati.

21.

Quo tubulus anguſtior, eo altior liquoris aſcenſus. Vidi ſemper in præcedenti experimento altitudinem liquoris aſcendentis reſpondere amplitudini canalis: hoc eſt, quo plures partes liquidi contenti tangant ſuperficiem internam tubuli, eo altior aſcenſus. In cylindro anguſtiſſimo plus eſſe ſuperficiei ad contentum, quam in alio quovis ampliore, nemo, niſi hoſpes in ſolidorum dimenſione, ignorat: quo itaque eſt ſuperficies major, eo quoque plures tangunt ejuſdem liquoris partes vas continens: ex hoc attactu oriri aſcenſum ſuperius demonſtravimus, & hoc etiam experimento certiſſime evincitur. Intelligitur hinc facile ad implendos canaliculos ſecretorios tanta non opus eſſe vi a corde, ut multi egregii viri putarunt: at ſponte, quod poſſint facilius quam

ma-

majora impleri vaſa. Non debemus ergo inquirere vim ingentem in corde, & in trunco venæ portarum, quæ pelleret ſanguinem per ultima vaſa tenuiſſima, quum motus fluidorum ab hac potentia quam maxime promoveatur.

22.

Tales tubuli exigui liquore ſemipleni ſi invertantur, liquor in iis deſcendet non vero exſtillabit. Dum invertatur tubulus, deſcendere debet liquor, quod æqualis maneat in utroque canalis extremo partium attactus, hic ergo non impediet deſcenſum liquoris. Quare 'gravitate propria deſcendit deorſum; non vero exſtillat, quoniam motus fluidi facilior ad latera ſolidorum, quam ejus ſeparatio, ut ſuperius (18.) demonſtratum. Requiritur ergo vis major ad propellendum liquidum, ut deſerat canalem, quam per canalem continuum. An ideo non manifeſtum, nervorum tubulos exiliſſimos, & tenuiſſima lymphaticorum & excretoriorum vaſa, licet abſcindantur, non exſtillare contentum per ea integra continuo rivo circulans? utique fere omnibus pedunculis fructuum abſciſſis nullus exſtillabit ſuccus, qui tamen abundanti copia perfluebat integros.

23.

Liquor concreſcibilis motu non perturbato fluens per canalem, æque facile fere, ac ſi quieſceret, concreſcere poteſt. In hoc liquido nullus ſupponitur motus inteſtinus, ſeu partium perturbatio, adeoque tanquam corpus quieſcens poteſt conſiderari, juxta cujus exteriorem ſuperficiem aliud movetur corpus, nihil ergo aliud patitur hoc fluidum niſi affrictus in ejus ſuperficie, & hanc ob cauſam tantummodo impediretur concretio partium, ſed verò partes interiores ab hoc attritu non agitatæ æque facile, ac ſi quieſcerènt, concreſcere poſſunt. Quo ergo canales ſunt ampliores cæteris paribus, eo pauciores liquidi a vaſe continguntur partes, quare ibidem facilius,

lius, quam in minoribus, fieri poteſt concretio; hinc toties in arteriis & venis polypoſæ concretiones. An ideo tot plexus operoſi arteriarum, ut concretus quodammodo ſanguis iterum diſſolveretur, antequam ex eo fiat ſecretio? qui concurſus varius, prout magis minusve iterum ejus ope diſſolvatur ſanguis, & intimius permiſceatur, diverſas nonne poſſet exhibere ſecretiones? Hoc ſane fieri videtur ex mirabili & vario arteriarum diſcurſu, a Clariſſimo Ruyſchio in omnibus fere viſceribus ſecretoriis demonſtrato.

24.

Motus liquidi circa axin canalis eſt celerrimus. Cum fluidum aliquod moveatur per canalem, una pars fluidi non impediret alterius progreſſionem, ſed ſimul procederent eadem velocitate, ſi nulla exterius eſſet remora; verum partes fluidi latera canalis tangentes, ab iis in motu retardantur: in partibus ergo fluidi exterioribus erit motus tardior; hæ iterum interiores particulas fluidi remorantur tangentes, minus tamen quam latera canalis partes exteriores: illæ rurſus eodem modo alias interiores, uſque ad partes maxime a lateribus diſtantes, hoc eſt in axi canalis: quare hæ partes, quod omnium minime remoram patiantur, velociores omnibus promoventur: per illa ergo vaſa, quæ directe fluidum excipiunt a medio canalis, velocitas debet eſſe major, quam per illa, quæ ex lateribus prodeunt canalis. Quum vero propter hanc rationem omnes partes fluidi non procedant eadem velocitate, motus ſuſcitatur inteſtinus & circumrotatio partium; nam omnes particulæ exterius verſus latera canalis remoram patiuntur, quarum ſimul altera pars interius propellitur; ex quibus duobus oppoſitis motibus, circumrotantur particulæ. Conſervatur fluiditas, & impeditur hac actione concretio quodammodo in magnis vaſis, quæ alias eſſet inevitabilis ex naturali ſanguinis concretione; & partes majores in ſphæricam formantur, ut poſtea patebit (29), figuram: hæc dif-

differentia ceſſat in minimis canalibus, quorum diametri reſpondent diametris partium magnitudine. Haberi ergo poſſunt variæ ſecretiones prout vaſa ſecretoria ex majoribus aut minoribus oriantur canalibus.

25.

Partes liquidi fluentis per canalem tenuiſſimæ, mobiliſſimæ, læviſſimæ axim petunt canalis, glutinoſæ vero, tenaces, & minus mobiles lambunt latera canalis. Si liquor ſit homogeneus, indifferenter omnes partes circa axin celerius moventur (24), verum ſi ſit liquor permiſtus, glutinoſæ partes tenacius adhærent lateribus, & juxta canalis latera movebuntur; majore enim eſt opus vi, quæ glutinoſas ſemel applicatas ſeparat, & juxta latera movet, quam ad ſeparandas & propellendas læviſſimas & mobiliſſimas, hæ ergo circa canalis axin movebuntur. Sic vidimus in fluviis ſordes ad latera colligi & cryptas. Hinc iterum nova diſtinctio ſecretionis ex vario vaſorum ortu.

26.

Velocitates liquidi per canalem ubique non ejuſdem amplitudinis fluentis ſunt inter ſe, ut inverſe quadrata diametrorum hujus canalis. Notum eſt, ſi duo cylindri ejuſdem longitudinis, non vero amplitudinis ejuſdem, liquido implentur eodem, hæc liquida quantitate tantum inter ſe differre, quantum differunt quadrata diametrorum: Si ergo eadem quantitas, eodem temporis ſpatio, per hos diverſos cylindros tranſire debeat, tunc tanto tardior debet eſſe motus in cylindro ampliore, quanto majorem poſſidet copiam, & quantitates differunt inter ſe ut quadrata diametrorum, ergo velocitates liquidi ſunt inter ſe ut inverſe quadrata diametrorum. Si ergo omnes diametri ramorum, quod a multis accurata inſtituta dimenſione eſt comprobatum, ſimul ſumtæ ſuperant

quadratum trunci arteriæ, in ramis tardior erit, quam in trunco motus ſanguinis. Obſervatum præterea eſt, in omnibus ramis eandem non ſervari proportionem ad truncum, habetur ergo ubique non ejuſdem in corpore velocitatis ratio: & poſſunt ex hac cauſa diverſi ſequeſtrari liquores, qui determinatam ad eorum ſecretionem requirunt velocitatem.

27.

Sanguinis propria indoles ſecretionibus favet. Abſoluto examine omnium, quas ſanguis communes habet cum cæteris humoribus, proprietates, (3 hucuſque) quatenus aliquid tribuant ſecretioni, reſtat in hoc articulo reliquas perſcrutemur, quas ſanguis ſolus fere poſſidet. Pronunciamus primo generaliter ſanguinem in ſe peculiares quaſdam habere dotes, quibus quam maxime favet plurimis ſecretionibus, nulla imitandis arte ex alio liquore. quis unquam paravit liquorem ex tot diverſis magnitudine conſtantem globulis ſphæricis, tali potentia concreſcendi ditatis, in liquore minus concreſcibili, qui etiam in omni ſua parte non eſt ſibi ſimilis, natantibus, & debita magnitudine vaſculis minimis reſpondentibus? nulla ſane ars hoc æmulari potuit, nequidem corpora animalia ſuis organis illum perficere potuere omni dote eundem. Nonne hoc ſatis evincunt ſanguinis transfuſiones vanis ſucceſſibus inſtitutæ? imo hominis ſani ſanguis in corpore receptus ægroto ipſi non reſtituit ſanitatem, nec corpori ſeneƈto aut languido a ſanguine juvenili vires unquam fuere reſtitutæ; ſed unicuique propria & ſpecialis eſt ſanguinis indoles, ex quo tantum poſſunt ſequeſtrari, non vero ex alieno, humores.

28.

Sanguis conſtat partibus magnitudinis variæ. Sanguis caleſcens e corpore vivo receptus tubulo tenuiſſimo vitreo & ap-

applicatus microſcopio, ſtatim exhibebit conſpectui liquorem rubrum ex variæ magnitudinis particulis conſtantem; maximæ earum rubro colore ſunt imbutæ, minores vero dilutioris ſunt coloris & magis perſpicuæ, quæ iterum natant in liquore pellucido, cujus partes propter tenuitatem & pelluciditatem non conſpiciuntur microſcopio. An vero lympha hæc tenuis diaphana iterum ex aliis majoribus & minoribus conſtet, viſu detegere non potui; ratio tamen ſuadet, credamus. Poſſumus ex hoc ſummo jure concludere, ſi talis ſanguis tranare debeat per vas arterioſum aliquod, ex quo oriuntur rami laterales, cujus diametri ſunt minores diametris globulorum rubrorum, in eos tantum intrare ſerum & lympham, & reliquam partem rubram contineri in arteriis ipſis: & iterum, ſi dentur adhuc minora orificia, per illa tantummodo intrare lympham, ſecluſis ceteris. Talia inveniri vaſcula & orificia inferius (39) probabitur; poſſunt itaque ſola magnitudine particularum per poros varios quædam fieri ſecretiones.

29.

Partes viſibiles in ſanguine ſphæricam habent figuram. Mirum eſt obſervare microſcopio ſanguinis in tali tubulo recepti partes viſibiles exacte apparere rotundas, verum ſi conſpiciantur globuli in anguilla, & alis veſpertilionum, aliisque animalibus, circulantes per vaſa minutiſſima, a lateribus illorum vaſculorum cylindricam adipiſcuntur figuram; liberatæ vero a compreſſione iterum fiunt ſphæricæ. An vero partes lymphæ etiam ut ſanguinis rubri & ſeri ſint globuloſæ, haud definire poſſumus: dictat tamen ratio, ut ex dicendis patebit. Omnis ſanguis noſter fertur per canales, in majoribus eſt motus celerrimus circa axim (24), ergo circumrotatio partium, & inde figuram omnes obtinent ſphæricam. Excogitate figuratum quodlibet corpus, non vero ſphæricum, circumrotari in medio reſiſtente, nonne ſemper

emi-

eminentibus angulis fortius feriet reſiſtens, quam qualibet parte alia? diſtant enim partes in mucrone eminente longius a centro, circum quod rotatur corpus, quam quævis aliæ, celeriores itaque progrediuntur omnibus aliis, & majore impetu in obſtaculum incurrunt: generale eſt inſuper dogma, actionem omnem reactioni eſſe æqualem, plus ergo patiuntur partes in mucrone quam in ullis aliis, quare mucro ſenſim deteritur, aut complanatur, donec in omni parte iſtius corpuſculi ſit eminentia æqualis, hoc eſt, quando in ſphæram fuerit commutatum corpuſculum. Quæ ingeſta, aut in corpore noſtro nata, ſunt duriora, quam ut poſſint in ſphærulas conformari, nobis erunt venena vaſa noſtra perforantia. Juvatur inſuper formatio in ſphærulas a concava interna vaſorum ſuperficie cylindrica: imo in vaſis minoribus, per quæ una tantum ſimul particula poteſt tranſire, quam maxime perficitur globulorum configuratio, nam aliqua particula in tali vaſculo jam hoc, jam vero illo modo compreſſa, ex quavis alia figura in ſphæricam debet commutari, accedit inſuper naturalis indoles duorum diverſorum permiſtorum, quorum alter ſponte ſemper in guttulas ſphæricas colligitur, in alio natans fluido (Δ). Sanguinem vero non eſſe liquidum homogeneum ipſius ſpontanea ſatis evincit ſeparatio in quiete. Cum ergo & conſpectu & naturali actione motus ſanguinis globuli ſanguinei & ſeroſi fieri debeant ſphærici, quare non ſtatuere liceret, reliquum etiam liquorem diaphanum ex ejuſdem figuræ particulis conſtare: ab eadem veniunt origine, idem quoque patiuntur in circulatione. Utique probabilior eſt hæc ſententia omni aliâ, quæ aliam adſcriberet figuram particulis; quippe nec hi, nec nos figuram earum probare poſſumus viſu, verum analogia cum aliis partibus ſanguinis habita pro noſtra pugnat ſententia. Tamen fatendum, nova ingeſta ſtatim non ſuppeditare ex ſphærulis conſtantem liquorem. Quisquis ex his intelligit facile, quid faceret varia particularum figura per figurata foramina cribri ad varias exhibendas ſecretiones, quum nec ipſa cribra nul-

nullibi in corpore ſint inventa. Hanc hypotheſin, ut & multas alias non lubet ulterius perſequi, ne multum teratur tempus, & tædium creetur lectoribus. Animus eſt illa proponere, quæ mihi vera videntur, quid alii ſentiant non examinabo, tantum veritatem proponendo palmam auferre tentandum, non vero calumniis, convitiis aut refutationibus Medicam retardantibus ſcientiam; ad ſolum enim Lydium lapidem, ſeu veritatem examinanda ſunt omnia.

30.

Sanguis ſanus intra vel extra corpus noſtrum ſtagnans in majoribus & etiam exiliſſimis vaſculis ſponte concreſcit. Lippis & tonſoribus etiam eſt notum, ſanguinem e vena vel arteria, vaſe quodam receptum ſponte concreſcere: hoc quoque in minimis fieri tubulis experimentis iteratis comprobatum vidi: nec fluidus manet in arteriis & venis mortui animalis, verum in polypos vel grumos concretus invenitur. Conſtat ergo ſanguinem rubrum, ſi alicubi moveatur per canalem ſine motu inteſtino, ibidem coagulari, (23) ſeſeque a reliquo ſponte ſeparare liquore: hocque magis minusve peragere pro varia vaſorum directione & concurſu, quare hac etiam ex cauſa, aliqua in corporis parte fieri poteſt ſecretio, nullibi alias peragenda. Quare ab anatomicis ultima arteriarum, ex quibus proveniunt ſecretoria, accuratiſſime perſcrutanda.

31.

Sola circulatio in corpore vivente ſanguinis conſervat fluiditatem. Pertentato omnes modos cum vel ſine motu, in calore, tepore, vel frigore ſanguinem reſervandi fluidum extra corpus, ſemper aliqua ejus concreſcet pars: magis & citius in quiete & frigore, tardius in moderato calore, tardiſſime in tepore ſi ſimul moveatur. Hinc itaque docemur, quod fluidus maneat in corpore, circulationem illius conſervare fluiditatem, & quidem peculiari actione, quæ non fit extra

corpus animale. Quum vero examinemus vaſa magna, in illis talem non poſſumus aſſignare cauſam, ut patet ex dictis (23), neque in minoribus, ſi conferantur, quæ ſuperius (23. 30) explicavimus. Sed vero reticularis vaſorum complexus dividit, confundit, in oppoſitos motus agitat, ſeparat, permiſcet, quod nulla imitandum arte. Prout hæc actio major, aut minor ante ſecretionem, varii ex eodem ſanguine poſſunt ſeparari liquores. Ut ex hac operatione clarior fiat doctrina, ſciendum eſt, ſanguinis partes omnes non æque cito concreſcere, ſed ſanguis ruber citiſſime, ſerum tardius, & pars aquoſa diutiſſime conſervat fluiditatem. Si ergo talis liquor miſtus feratur per canalem ſatis amplum, ut eſt aorta deſcendens, inchoamentum habetur hujuſmodi concretionis (23): Sic delatus ſanguis ad renes promtiſſime ſuppeditabit ſecretioni aquoſum, quum ibidem vermiculari arteriarum reptatu minus quam alibi permiſceatur ſanguis, & partes concreſcibiles perſequantur arteriarum & venarum curſus, facile deponentes aquoſam minus concreſcibilem. Contrarium vero venit, quando inextricabili & mira vaſorum concurſu prius diſſolvatur & permiſceatur ſanguis ſecretioni obeundæ deſtinatus. Hinc forſan cerebrum parum diſtat a corde, ut reciperet ſanguinem optime in pulmonibus præparatum, parum in itinere concretum, quem tamen in arteriis piæ Matris infinitis anaſtomoſibus, concuſſionibus & divaricationibus, ita præparat, ut pars ſanguinis præſtantiſſima ex eo poſſit ſeparari, quæ in renibus reliquo permiſta manebat ſanguini. Hinc etiam intelligitur, cur ex eodem trunco arteriæ varii poſſunt ſeparari liquores, ſcilicet ex varia præparatione ſanguinis in organo, antequam ex eo inſtituatur ſecretio.

32.

Accelerata & retardata circulatio ſanguinem incraſſat. Hoc paradoxum videtur, obſervatur tamen in noſtro corpore. Po-

Ponamus hominis perfecte ſani curſu vel labore ſanguinis circulationem adaugeri, hujus certe ſanguis ita condenſabitur ac ſi morbo laboraſſet phlogiſtico. De quibus etiam videri poteſt Tract. noſter: *de inſenſibili perſpriratione Cap.* x. §. 3. Objiciat quis, eadem actione tenuiſſimum per inſenſibilem perſpirationem exhalare, & ideo fieri craſſiorem, ſed ſanguinem ſpecifice non fieri craſſiorem: hoc concedimus, & id etiam poſtea ſumus comprobaturi; verum prætera ipſe ſanguis, licet æquali copia humoris aquoſi fuiſſet dilutus, ac fuerit excretione detracta, is tamen erit craſſior quam antea, ut demonſtravimus in Diſſertatione Noſtra *de motu & corporis exercitiis* §. 24. Ex tali itaque ſanguine parciores procedunt tenuioris ſecretiones, quod liquor deficiat. Intelligimus ex his, lympham valida circulatione exuere ſuam fluiditatem, & fieri glutinoſam: omnem motum circulatorium adauctum non ſemper augere ſecretiones: augmentum & defectum ſecretionis continuo non pendere a varia ſanguinis velocitate, ut etiam obſervavimus in *diſſertatione de urina* §. 15.

Ut motus acceleratus condenſat, ita languidiore circulatione in viſcidum abeunt humores. Superius demonſtravimus (31) ſola circulatione ſanguinem fluidum permanere: hæc ergo ſi nimis languida ſit, ſanguis magis accedit ad ea, quæ pateretur in quiete (30), hoc eſt in viſcidum abit: quo irretitur pars aquoſa, per inſenſibilem perſpirationem, aut urinam vix evacuanda. Prior craſſitudo quiete, hæc vero viſciditas motu adaucto, & putredine ſpontanea attenuatur. Nonne ergo ſatis conſtat, quandoque motum auctum ſupprimere perſpirationem, ſudorem & urinam, vireſque proſternere defectu ſpirituum, unica venæſectione omnia reſtitui poſſe & quiete? alias vero ambulatione & corporis exercitiis erigi vires & promoveri ſecretiones? Tandem eadem manente quiete, ſudore, urina aut diarrhæa colliquativa emaciari, qui prius viſciditatibus ſcatebat & ſuppreſſis ſecretionibus laborabat? Certe hæc omnia tanti in Medicina ſunt momenti,

ut nulla horum habita ratione, vix poſſimus ex arte præſcribere evacuantia. Multum ergo intereſt omnes perſcrutari ſecretionum cauſas, & non nimis addictos eſſe in una generali omnium eruenda cauſa.

33.

Nimius calor & nimium frigus condenſant ſanguinem. Sanguinem ad ignis nimium calorem coagulari, ut ovi albumen, qui negat, ipſis evincetur experimentis: hoc quoque verum eſt a nimio frigore, quare non opus dicta ulteriore ſermone extendamus: ſed ea tantummodo proponamus, quæ inde ſevera ratione poſſent deduci. Ergo in moderato tepore ſanguis tenuiſſimus. Secretiones, quæ a tenuitate ſanguinis dependent, tunc copioſiſſimæ. Secretiones minui poſſunt nimio calore & frigore; poteſt calor adurens condenſando ſanguinem in morbis acutis & inflammatoriis ſiſtere perſpirationem, ſudorem, urinam, ſalivam, alvum: & medicamenta refrigerantia, ut venæ ſectio, & minuentia calorem in his morbis ſudorem provocare, alvum laxare, ciere urinam, atque os humectare. Nonne hæc omnia miraculi inſtar a quibuſdam in morbis fuere obſervata? poſſem ſane hæc omnia practicis confirmare exemplis, ſed vetat hujus diſſertationis brevitas. Præterea aſſerere poſſumus illum caloris gradum, qui coagulationi eſt proximus, omnium maxime favere ſecretionibus, ut eſt ille gallinæ incubantis tepor. Hinc viſcera animalium tepentia, aut ipſa animalia viventia diſſecta noſtris viſceribus applicata tantum præſtant ad ſtagnantes humores & concretos a frigore iterum fluidos reddendos, & obſtructiones frigidas reſerandas.

34.

Sanguis ruber in arteriis, venis, vaſculis intermediis & cellu-

lulis circulatur tantum, *tempore ſanitatis.* Superius vidimus (28) particulas rubras, omnes alias magnitudine excedere; & has colorem rubrum præbere ſanguini. Novimus inſuper, colorem rubrum alicujus partis tantum a ſanguine rubro fluente vel retento provenire. Hic liquor ruber continuo debet circulare, ſi enim ſtagnat, morbus dicitur, ſed vero illa circulatio fieri debet per vaſa, (quippe credere ſanguinem in parenchymata effundi, quod veteres & nonnulli quoque ſeculi elapſi ſtatuêre, nullis poteſt firmari experimentis aut ratione.) Hæc vaſa vehunt liquidum a trunco verſus ramos, vel a ramis verſus truncum, quum alia non detur in corpore circulatio, ſunt ergo arteriæ vel venæ, &, quod hic liquor ſit ruber, vocantur ſanguiferæ. Ultra quas propter magnitudinem globulorum non moventur, niſi in cellulis: in morbis tamen per vaſa quoque ſerifera, aut lymphatica moventur, aut in iis ſtagnant, ſed tunc in debito non reperiuntur loco. Eſt ergo in ſtatu ſano ſanguis craſſiſſimus in ultimis arteriarum extremis, quum ibidem nil niſi hi reperiantur globuli rubri reliqua omnia magnitudine excedentes, quod alia per orificia vaſculorum minora a globulis ſanguineis ſint ſeparata, poſtea iterum in venas infundenda.

35.

Sanguis in ſiniſtro ventriculo cordis omnium optimè permiſtus, *qui licet videatur liquor homogeneus*, *ex multis tamen diverſis conſtat partibus.* Hoc præcipuum eſt pulmonum munus, ſanguinem ex dextro ventriculo cordis receptum, per ſua vaſa ita agitare, dividere, conquaſſare, reciproce premere & relaxare, permiſcere & confundere iterum in vena pulmonali, ut ibidem exactiſſima habeatur miſcela, qualis miſtura, & præparatio nullibi habetur in corpore totius maſſæ ſanguineæ ſine ſecretione. Hic ſanguis ſic præparatus recipitur a ſiniſtro ventriculo cordis: ſtatim vero ac projectus

fuerit in aortam, ſenſim ſeſe magis magiſque incipit ſeparare (23 & 31) & ex eo quidam ſeparantur humores. Ex quibus prior propoſiti patet pars. Nam præparatio ſanguinis in liene & plexibus arteriarum (23) non tanti momenti eſt habenda, ac eſt illa in pulmonibus, neque hoc toti tribuitur ſanguinis maſſæ, ut actio pulmonum. Hinc, quamvis appareat ſanguis fluidum homogeneum, ex multis tamen conſtat diverſæ naturæ partibus. Examinate ſanguinis primo originem ex chylo, quot ſunt ciborum potulentorumque varia genera, quæ conficiunt chylum, ſuam propriam indolem utcunque ſervantia. Hic chylus conſtans materie varia e ductu thoracico a vena ſubclavia receptus, per dextram auriculam, & ventriculum cordis, atque arteriam pulmonalem, in omnem pulmonis partem vectus, hic permiſcetur ſanguini accuratiſſime ſtatim in cordis ventriculum ſiniſtrum deducendo: ille ergo ſanguis ibidem multum poſſidet de alimentorum natura poſtea ſubigenda vel immutanda. Vel ſi conſideres ſanguinem in vena cava, nonne omnes ſecreti humores, qui non ejiciuntur, illi ibidem permiſti inveniuntur? quis numerare valet omnes humores ſecretos natura diverſos, qui tamen omnes iterum permiſcentur circulanti? certe multi numerantur, qui forſan ſinguli ex plurimis aliis confuſis conficiuntur. Examinate denique ſanguinis ſpontaneam ſeparationem (28) aut per experimenta chemica, nonne optimo jure debemus concludere ſanguinem ex variis conſtare partibus: Sed hoc non ſufficit ſcire tantum, verum exinde poſſunt regulæ pro ſecretione illuſtranda deduci plurimæ. Quis eſt, qui non intelligit ex liquore permiſto varia poſſe ſeparari, ſi reperiatur in corpore noſtro actio, modus vel organum huic ſeparationi aptum. Nonne aquoſa ingeſta per renes eliminantur copioſiſſime, & ſecreti humores confuſi in venis ſanguini, nonne per eadem organa iterum poſſunt a reliqua ſeparari maſſa. Hoc ſi non fieret, verendum eſſet ne noſtrum corpus brevi, bilis, ſpirituum aliorumque humorum defectu periret, ſed valde neceſſe eſt, ut multi liquores

res functi munere redeant, & de novo iterum ſuis organis ſecernantur eidem operi inſervituri.

36.

Sanguis in ſiniſtro ventriculo cordis contentus, omnes tales continet liquores, qui in toto ſecernuntur vel excernuntur corpore, vel talia poſſidet, ex quibus poſtea ſecretorii vel excretorii humores confici poſſunt. Nullibi in noſtro corpore fit ſecretio niſi ex extremitatibus arteriarum vel venæ portæ: hoc omnes concedunt & confirmant Anatomici. aut ſine ullo interveniente organo glanduloſo, aut ope alicujus glandulæ, peragitur. Sed omnes arteriæ ſanguinem accipiunt ex aorta, ſeu omnes rami arterioſi ex aorta proveniunt, præterquam ſola arteria pulmonalis prodiens e dextro ventriculo cordis, & ex hac arteria hucuſque non fuit demonſtratum fieri ſecretionem; adeoque aorta omne adducet liquidum, ex quo futura eſt ſecretio, ſi non adeſſet vena portarum, quæ bilis ſecretioni proſpiceret. verum hæc ipſa vena portarum ex arteriis accipit ſanguinem, adeoque liquor in ea contentus prius fuit in arteria aorta, hæc iterum a ſiniſtro cordis oritur ventriculo. omnis ergo ſanguis, ex quo futura eſt ſecretio, prius fuit in cordis ventriculo ſiniſtro. objiciat quis bilem ſemel confectam non redire ad cor, verum fuſam ex ductu cholidocho in duodenum a venis Meſeraicis abſorberi, ſicque iterum per venam portæ duci verſus hepar, atque ita peculiarem ſibi ſervare circulationem. Hoc multis firmiſſimiſque comprobant experimentis & rationibus, quæ hic non ſunt loci examinanda. At quis crederet nihil bilis intrare lactea, & ideo nullam quoque ejus portionem per cor circulari? Nonne ex aſſumtis alimentis præparanda eſt in pulmonibus materia, quæ reſtituit, quod de bile fuerit deperditum? an ſentirem, venam portarum & ipſum lienem & hepar ſatis valere ex chylo conficere bilis materiem; aut crederem in ipſo chylo a venis Meſeraicis abſorpto hærere bilioſam novam mate-

te-

teriem? mihi ſaltem videtur materiam bilis novam prius in pulmonibus elaborari, antequam ad venam portarum perveniat: & ideo ſtatuo, ipſam quoque bilis materiam in ſiniſtro ventriculo fuiſſe cordis. Duplici modo poſſumus conſiderare liquores ſecernendos, vel quod exiſtant in ſanguine permiſti, quales poſtea ſecernuntur propter reliquorum liquidorum permiſtionem non conſpicui, ut ſales ſoluti in aqua non conſpiciuntur optimis microſcopiis, quum tamen revera in iſto ſint liquore, ſeparatione poſtea producendi: vel quod materia reperiatur in ſanguine talis, ex qua fieri poteſt liquor, qui eſt ſecernendus. Uti ex vegetabilibus mineralibuſque multa educuntur fermentatione, putrefactione, combuſtione, aliove modo, quæ revera talia non præexiſtebant in iis. Quis unquam alcoholem, non prægreſſa fermentatione, eduxit ex vegetabilibus? aut ſalem volatilem ſine putrefactione, ex frumentaceis & vegetabilibus mitiſſimis? vel ſalem alkalinum fixum abſque ignis tortura? Sane hæc omnia non erant talia præexiſtentia in plantis, ſed erat præſens in iis materia, quæ arte potuerit ita commutari. Verum omnia ex omnibus non poſſunt præparari, ſed requiritur præexiſtentia materiæ huic mutationi aptæ. Hoc quoque volumus in noſtro corpore, quod ſcilicet debeat talis liquor adeſſe, qualis ſeparatur per organa ſecretoria, aut talis, ex quo organi ope confici poteſt ſecretorius humor.

37.

Omnis ſanguis & inde ſecreti humores in aliquo detenti corporis loco corrumpuntur, & unuſquiſque, pro varia ſua indole, aliam producit omnino corruptionis ſpeciem. Non eſt mihi notum in toto corpore noſtro liquidum, quod ſi retineatur aliquamdiu in tali tepore, ut eſt noſtri corporis viventis, quin corrumpatur, de fœce alvina, urina, ſaliva res eſt notiſſima, illa ingentem tandem emittere nidorem. Quid? totum corpus emortuum in putrilaginem fœtentem commutatur: &

lau-

laudabiliſſimus mitiſſimuſque liquorum in tali tepore, venenatam adipiſcitur indolem ſana viventia rodentem. Conſtat ergo, quum hoc etiam fiat in omni parte corporis viventis, ſi liquor ſtagnet, circulationem prævenire hanc corruptionem, ablegare corrupta, & ex alimentis ingeſtis conficere nova. Abſurdum eſt ergo ſtatuere liquores in cellulis, veſiculis, aut cavitatibus contentos eſſe ad finem vitæ a nativitate perpetuos eoſdem: ipſi ne quidem humores oculorum puriſſimi, corruptionis immunes: debent ergo omnes in noſtro corpore humores communicare circulantibus, ut eorum portio ſaltem inutilis aut corrupta abſumatur, & alia in deperditi liquoris locum ſurrogetur nova. Quid itaque ſtatuendum ſit de fermento connato, aut ſanguine materno, quiſque facile perſpiciet. Sed præterea raro duo liquores diverſi ſi corrumpantur, poſt corruptionem eandem adipiſcuntur indolem; ſic ſaliva alium, urina, ſanguis, chylus, bilis, pus vel ichor in abſceſſu alium proferunt fœtorem. Nonne poſſumus ex ichoris colore & nidore detegere oſſis cariem? Nonne ex natura puris vel ichoris poſſumus de ulcerum malignitate ferre judicium? Nonne ex varia natura liquoris in aliqua glandula contenti, alia omnino prodeunt corruptionis phænomena? Hæc omnia obſervare in praxi accuratiſſime magni eſſe momenti confido. Ut ita ex ſpecialibus ſignis detegamus, quinam non modo corrumpuntur humores, & ita detegamus fomitem & morbi cauſam, ſed ut tandem etiam medicamentis ſpecialibus uſu comprobatis poſſimus ſuperare hæc mala: nam iiſdem medicamentis diverſa corruptionum curare genera quis auderet ſtatuere? utique in praxi contrarium experiretur. Hinc toties inutilis & vana redditur medicina, non quod nos fefellit experientia in corrigendis liquidorum corruptionibus, ſed quod nobis non ſatis conſtet, qualis fuerit depravatus humor, & quantus ejus ſit corruptionis gradus, ut ita ad minimam varietatem noſtra dirigatur indicatio.

38.

Orificia vaſorum perpendicularia ad axim ſunt circularia. Diximus (2) ad ſecretionis cognitionem duo requiri, liquidorum ſcilicet cognitio & ſolidorum: de prima huc uſque egimus, quam tamen ab altera non potuimus ita diſtinguere, ut de ſolidis nullus haberetur ſermo. Quæ ergo de ſolidis ſupra expoſuimus, hic tanquam veritates aſſumemus, & exponemus reliqua ad ſolida ulterius ſpectantia, quæ ſecretioni inſervire poterunt. Docent mechanici, omnes canales flexiles liquore impletos eſſe cylindricos, quod preſſio fluidi in omni parte ſit æqualis, hoc eſt in æquali diſtantia a centro, quod fieri nequit, quin ſuperficies fiat circularis: præterea ex natura fluidi id fieri quoque debet (4): quum autem hoc fiat per omnem longitudinem canalis, orificium ad canalis diametrum perpendiculare debet eſſe circulare: quare partes fluidi per tales fluentis canales fieri debent ſphæricæ (29), & vaſculorum origo ex majore trunco, licet oblique ex eo proveniant, & eorum orificia ideo appareant, propter ſectionem obliquam ad axin, majora, non poteſt tamen globulus ſphæricus fluidi major intrare tam commodè, ac ſi id orificium eſſet circulare. Noſtri corporis vaſa circulatoria & ſecretoria flexibilia eſſe non eſt opus probetur, ſunt ergo omnia cylindrica, & eorum ſectiones ad axin perpendiculares ſunt circulares. Id ergo, quod agunt varia orificia vaſorum ad ſecretiones, ab eorum tantum dependet magnitudine: nec ulla figurarum eſt habenda ratio, quare ab iis tota, ut plurimi aſſerunt, non dependet ſecretio omnis.

39.

Orificia vaſorum multum inter ſe differunt amplitudine. Omnes ramos ſuo trunco ſemper eſſe minores ipſa confirmat ocularis inſpectio, in arteriis & venis. Hæc autem differen-

rentia amplitudinis nihil fere facit ad varias producendas ſecretiones, niſi hæc ſubdiviſio eo uſque pervenerit, donec orificia vaſorum tam anguſta fiant, ut non amplius omnes in ſanguine hærentes poſſint admittere partes, tum vero omnes majores ex iis vaſculis ſecludentur, & ſolæ, quarum diameter non ſuperat orificii diametrum, admittentur. Hic autem non ſubſiſtere ulteriorem ramorum divaricationem artificioſa injectio & partium ab inflammatione diſtenſio clariſſime oſtendit: quo uſque vero procedat a nemine fuit traditum: conſtat tamen ſola hac varia orificiorum amplitudine diverſas a reliqua maſſa poſſe ſeparari partes.

40.

Quadrata diametrorum ramorum arteriæ ſimul ſumta ſuperant quadratum trunci ubique in corporis quacumque parte. Hanc veritatem hodierni anatomici accurata habita dimenſione comprobant: verum in una parte major, in alia vero minor inter ramos & truncum invenitur differentia. Docemur inde, motum eſſe tardiorem in ramis quam trunco (26). Quum vero non æqualis ubique ſit differentia, in iis locis ſeparetur liquor, qui ad ejus ſecretionem tardiſſimum requirit motum, ubi diametri ramorum multum ſuperant diametrum trunci, & alius liquor, qui majorem requirit velocitatem, ubi minor detur inter quadrata diametrorum differentia: quare ex eodem trunco ex hac ſola ratione varii poſſunt ſecerni liquores.

41.

Arteriæ & venæ ſemper premunt contentum liquidum. Arteriæ & venæ omnes habent fibras longitudinales & circulares, arteriæ circulares fibras habent in interiore ſui parte, quæ vero exterius in venis deteguntur: & contrario ſitu longitudinales. Actio fibrarum omnium conſiſtit in abbrevia-

tione: hoc fieri nequit in canale cylindrico vel conico, ut ſunt arteriæ & venæ, quin ejus cavitas minor fieri debeat, ſeu, quod idem eſt, liquidum in eo contentum prematur. Hoc quoque docent abſciſſæ arteriæ, ſi intromittatur digitus, qui tum valide premitur, & educto ex arteria vel vena cruore extenuantur. Sunt ergo in ſtatu ſano fibræ in ſtatu violento, & urgent ſemper contentum liquidum. Ex natura liquidi eſt manifeſtum, ſi prematur, qua data apertura effluere, omnis ergo liquor urgetur in ea orificia, quæ ex arteria proveniunt, & intrant, ſi modo partium diametri non ſuperent diametros aperturæ vel vaſorum lateralium.

42.

Curſus arteriarum verſus organa ſecretoria variant inter ſe, prout alius in tali organo ſecernendus eſt liquor. Prima differentia habetur in ramorum ad aliquod viſcus deſtinatorum origine: alii angulo acuto, ut fere omnes, alii angulo recto, & alii denique obtuſo proveniunt ex trunco. Vel ſecundo non omnia ramorum orificia eandem ſervant proportionem magnitudinis ad truncum. Tertio quædam arteriæ deponunt prius ſanguinem rubrum, antequam attingunt organum ſecretorium, aliæ vero pleno agmine intrant viſcus. Denique quædam arteriæ ex ſuis lateribus ſine multa ambage dimittunt ſecretoria, aliæ prius contorquentur, penicillorum inſtar diſponuntur, aut ſerpentium inſtar proſerpunt, imo tot varias fere inveniunt anatomici arteriarum texturas, quot reperiuntur in corpore ſecretiones diverſorum humorum. Conſtat ex his, quum Deus nihil creavit fruſtra, has varias texturas ſua propria quoque obire munera. Vel quod ex ſanguine per hanc fabricam conficiatur liquor aliquis nullo alibi præparandus organo: aut quod per eam certo modo diſponatur ſanguis, ut deponat quendam liquorem. Hæc erant, quæ habebamus dicenda, antequam ipſum aggrederemur ſecretionis negotium, ut ita poſſimus iis uti tanquam

da-

ALTERA.

& cauſæ eo ducentes.

datis, quibus res incognitas eruere valeamus. Quæ ſuperſunt in explicanda glandularum fabrica ſciens omitto, quum nuper a Clariſſimo Boerhaave & Celeberrimo Ruyſchio non minus eleganter quam accurate hæc fuerint deſcripta.

PARS ALTERA
DE
SECRETIONE
HUMORUM E SANGUINE.

43.

P*er arterias ad omnia organa ſecretoria fertur liquor, ubique fere ejuſdem indolis, ex quo peculiaris futura eſt ſecretio.* Hucuſque nihil niſi data ſeu veritates conceſſas propoſuimus, ex quibus totum ſecretionis negotium eſt explicándum. Quod ut ordine pertractetur, conſiderabimus: 1°. differentiam, quæ poteſt detegi inter liquores ſeu ſanguinis partes antequam ad aliquod perveniant organum, & ſimul quænam citari poſſint cauſæ humores eo ducentes: 2°. cauſas ſolitarias ſeu abſtractas, quibus peragitur ſecretio, ex quarum multifaria compoſitione infinitæ fere poſſunt fieri ſecretiones variæ: 3°. eas, quibus aliquis ſpecialis producitur liquor: 4°. illas, quæ varios non conſuetos, vel qualitate vel quantitate, producunt humores: 5°. ea tandem examinanda venient, quæ humores ſecretione peracta poſſunt pati, quomodo inde eorum poſſit mutari indoles.

Quum per arteriam aortam feratur motu perturbato ſanguis e ſiniſtro receptus ventriculo cordis (35, 36) propter ar-

arteriæ inflexionem, & motum inæquabilem cordis, per ramos ex hoc trunco ortos ſanguis derivatus parum differt indole, niſi quod in arteriis a corde longius diſſitis ſanguis paulo magis ſit concretus, (23, 24, 31). Hoc quoque verum eſt in ramuſculis minoribus, quamdiu orificia ſunt tam ampla, ut omnes tranare queant ſanguinis partes. Et quoniam omnia organa ſecretoria accipiunt ex aorta ſanguinem permiſtum (35, 36) nullam hucuſque ſecretionem paſſum, hæret ergo ſecretionis cauſa in eo ipſo organo, qua varii a ſimili maſſa ſanguinea ubique poſſunt ſeparari liquores. Si quis excipere velit bilis ſecretionem, per me licet, quod non ex arteria ſed vena portarum ejus fiat ſecretio (36).

44.

Sanguis deducitur ad minutiſſima vaſa ſecretoria preſſione cordis a tergo urgente; compreſſione continua vaſorum & partium circumjacentium; Motu vermiculari vaſculorum; & eorum propria recipiendi potentia. Cor valida vi urgere in contentum ſanguinem, eum in aortam projicere maximo impetu, omnes norunt, ſed quanta ſit illa potentia, & cui comparanda, diſſentiunt quam maxime, ut videre licet inter calculum Borellianum & Keillianum, & plurimorum aliorum Auctorum: quanta autem ſit, nolo hic determinare, ſufficiet ſcire, ſi modo cognoſcamus rude tantum momentum motus ad aliquam partem, v. g. in pede vel brachio alterutro. Hoc erit facile determinare, ſi arteria vadens ad illam partem abſcindatur, & libere exilire permittatur ſanguis: nam cognita curvatura parabolæ, vel altitudine columnæ ſanguinis verticaliter proſilientis, cognitum etiam erit momentum preſſionis a tergo, quod ex hydraulicis eſt petendum. Si eodem impetu liquor ope ſiphonis injiciatur in abſciſſam arteriam, nequaquam liquor omnia pervadet vaſcula partis emortuæ, ut ſanguis per arterias integras. Præter motum ergo cordis, alia quoque requiritur cauſa; ſci-

ſcilicet compreſſio vaſorum & partium circumjacentium: ita enim leni compreſſione ſimul dum inſtituatur per ſiphonem injectio, liquor penetrabit altius & in tenuiora ſeſe inſinuabit vaſcula: ſed quod magis eſt, motus vermicularis multum facit ad propellendos humores, quem in injectionibus anatomicis frictione, compreſſione alterna, agitatione, conquaſſatione, aliiſque modis, quantum fieri poteſt, æmulamur, nunquam tamen poſſumus ad ultima perducere vaſcula injectum liquidum, quod ille motus deficiat: vel quod non injiciatur liquor reſpondens vaſculis (17) minimis, quare alias cera liquefacta vel oleum quodvis tenue minus ſeſe inſinuaret, quam aqua tepida in injectionibus anatomicis; & alcohol promtiſſime, aqua ſenſim, & oleoſa tardiſſime corporis parti ſiccæ applicatæ abriperentur, ſi non requireretur inter fluida & ſolida quædam convenientia; nam tubuli minutiſſimi promtiſſime in ſe recipiunt ſibi convenientem liquorem (20, 21, 22). Aut hæc forſan erit cauſa, quare oleoſa non intrant, quod tenacius adhæreant lateribus (19) adeo ut ad propellendum nimia ſit opus vi, & majore, quam poſſunt latera pati vaſorum.

45.

Generalis ſecretionis cauſa poteſt eſſe partis ſimilis in ſanguine coadunatio ſpontanea, & ſeparatio a reliqua Miſcela. Omnes humores ſphærulas formant ſponte (4) præprimis in alterius naturæ hærentes liquido, (16) quamvis moveantur per canales (23) motu non perturbato: qualem ſpontaneam concretionem quoque poſſidet ſanguis humanus (27, 29, 30), ex quo futura eſt ſecretio. Hæc ipſa ſpontanea ſeparatio primaria eſt ſecretionis cauſa: in ſecretione enim tantum requiritur ſpecialis cujuſdam liquoris, ex liquore permiſto, ſegregatio (1); poſſumus ſic ſine ulla arte ſanguinem rubrum ſeparare ab aliis: ita etiam ſponte ſecedunt oleoſa ab aquoſis: requiritur ergo tantummodo organum, quod ſeparatum re-

recipit humorem. Duplex ex hac cauſa fieri poteſt ſecretio. 1ª. Quando ſecernitur liquor tenax, glutinoſus, viſcidus, a fluidiore, mobiliore & minus concreſcibili. Probavimus (9, 31) omnes partes ſanguinis non æquali coaleſcendi potentia eſſe donatas. Si ergo partes maxime concreſcibiles, quæ ſponte congregantur, intrant vas ſecretorium, dimittentes reliquum liquorem, ſecernetur liquor tenax, & fluidior perget circulare. 2ª. Secernitur tenuis, fluidus, & vix cohærens liquor, quando, poſt ſeparationem hanc ſpontaneam, hic humor recipiatur a vaſculis ſecretoriis. Poteſt ergo concreſcendi potentià in ſanguine ſeparari ex eo liquor tenuis, ſi continuo abſumantur tenaciores magis concreſcibiles, relicto tenuiore, qui tandem vas ingreditur ſecretorium. Et quod varii gradus cohæſionis reperiantur inter ſanguinis partes, multa genera humorum ab hac cauſa poſſunt ſeparari: ad quam ſeparationem peragendam multum facit diverſa magnitudo orificiorum vaſorum (39), quum partes concretæ tanquam globuli certæ magnitudinis poſſint conſiderari. Omnes autem ſtatuere fieri in noſtro corpore ſecretiones ab hac ſola cauſa nihil abſurdius. Multa præterea alia occurrunt ad varios producendos humores, verum hæc tanquam ſimpliciſſima primum ſibi locum vindicare judicavimus.

46.

Particularum ſimilium cohæſio firmior, quam cum aliis, altera poteſt eſſe ſecretionis cauſa. Sanguis noſter, ad organum vadens ſecretorium, in continuo eſt motu, quo oritur in ipſa ſanguinis maſſa motus inteſtinus (24) & ſeparatio particularum (31), eæ vero partes, quæ tenacius cohærent, ab hoc motu minus ſolvuntur aliis, quod ad earum ſeparationem plus virium requiratur: quare tandem ſenſim langueſcente motu (26, 40) in ultimis vaſis concretæ permanent, atque ſic (45) ſpecialem præbent liquorem.

47.

47.

Major & minor cujuſdam liquoris cum ſolidis cohæſio tertiam proponit ſecretionis cauſam. Omnes partes in ſanguine non ejuſdem eſſe indolis, ſed alias tenacius adhærere ſolidis, alias vero laxius, ſuperius (17, 18, 19) vidimus: quare partes tenaciſſime adhærentes, eodem impetu protruſæ, tardius procedunt, & latera lambunt vaſorum (25), & hærent, aut in lateralibus vaſculis vel cellulis pelluntur, dum reliquæ pergant continuare viam.

48.

Magnitudo particularum in ſanguine varia per vas arterioſum inæquali orificiorum amplitudine donatum, truſo, cauſam exhibet diverſorum liquidorum ſecretionis. Confer, quæ adduximus (28, 39). Sed utut videatur per tale organum tenuiſſima ſemper ex ſanguine ſeparari, quod multi ſtatuunt, quoniam per orificia majora particulæ etiam minores poſſint tranare, & ideo per minutiſſima tantum liquor poſſet ſeparari, qui ex minutiſſimis conſtaret particulis, rem ſane ipſam, non ut fit in vaſis ramoſis, ſed ut fieret in cribris, ſunt contemplati: imo per varia cribra poſſumus ſeparare partes & ſeorſim colligere; nam ſi tot habeamus cribra, quot partes ſunt ſphæricæ, ut ſunt ſanguinis globuli magnitudine differentes in pulvere permiſto; quorum primum tranſmittit omnes partes pulveris exceptis maximis, in eo eædem habebuntur ſeorſim; cribratus pulvis ſi per aliud cribrum iterum cribratur, cujus foramina paulo ſunt anguſtiora, iterum ex hoc pulvere ſeparabuntur partes foramina magnitudine excedentes; hoc ſi inſtituatur per alia cribra ſucceſſive minora habentia foramina, colligentur partes ejuſdem magnitudinis ſeorſim; & ex permiſtione pulverum ex diverſis cribris collectorum infiniti fere varii poſſunt confici pulve-

 res.

res. Hujus rei ut clarior habeatur idea, ponamus vaſa noſtra per multas progredi diviſiones ſenſim anguſtiores (39), quod obtinet in noſtro corpore; & ſanguinis maſſam poſſidere varios magnitudine globulos (28), quod etiam fuit comprobatum: ſi habeantur quinque diverſa vaſorum genera, & totidem globulorum in ſanguine, 31. varii liquores poſſunt produci, vide quæ deſcripſimus in noſtro tractatu de *inſenſibili perſpiratione Cap.* 12. §. 3. *pag.* 95. nam ſi per vas
Fig. 1. ramoſum (1, 2, 3, 4, 5,) moveatur fluidum ex globulis variis (a, b, c, d, e,) conſtans, non intrabunt globuli diametro vaſis (1) majores, & tranſibunt per aliud extremum omnes globuli A, diametro vaſis reſpondentes, & minores (b, c, d, e) per ramum (2), verum ſoli globuli (b) iterum pergent, & reliqui (c, d, e) ad alia perducuntur vaſa, novam ſeparationem ſubitura. ſi eadem methodo procedatur uſque ad canalem (5) quinque diverſi habentur liquores (a, b, c, d, e). Si poſt hanc ſeparationem quædam vaſa coëunt (ut 12, 13, 14, 15. aut 23, 24, 25,) & ſic porro, permiſti erunt liquores varii (ab, ac, ad, ae, & bc, bd, be, & ita de reliquis). Et hoc modo per talem divaricationem ramorum poterunt 31 diverſi produci liquores ex humore, qui ex quinque variis magnitudine generibus conſtat. Non quis judicet me putare globulos tantum (a) tranare per extremitatem vaſculi (1); & (b) per vaſculi, (2), & ſic porro, verum ſentio minores quoque quosdam globulos per ampliora duci orificia, & ideo adhuc plures liquidorum poſſumus ſtatuere differentias, prout plures paucioresve poſſideant ex minoribus globulis humores prius ſecreti. Et tandem poterit adaugeri ſeu multiplicari differentia ſecretorum humorum, prout affuſio tenuioris cum craſſioribus majorem minoremve habeat proportionem. Adeoque poſſunt infinita fere genera liquorum per tale organum ſeparari e ſanguine.

49.

Major & minor vehiculi quantitas inter partes ſecernendas, di-

diverſas producere poteſt ſecretiones. Quinta hæc generalis cauſa ex iis, quæ propoſuimus (8, 9, 10. 34,) facile intelligitur, quare non opus ut repetatur. Reſtat obſervare ubique in corpore, vel magnitudine globulorum ad determinata orificia (48), vel concretione propria quarundam partium ſanguinis, aut alia ſeparationis quadam cauſa (45, 46, 47, 50, 51); partes ſimiles a reliqua maſſa ſeparatas facere, ut partes, quæ propter vehiculi quantitatem non concreviſſent, nunc vero coëant, & in diverſos tandem abeant liquores.

50.

Varia velocitas in ſanguine, ex quo ſecretio eſt peragenda, ſextam poteſt exhibere ſecretionis cauſam generalem. Demonſtravimus primo (24, 25) in omni parte canalis motum non eſſe æqualem, & aliud genus particularum ferri in medio canalis, quam ad latera: poteſt ergo alia fieri ſecretio ex iſto ramo, qui reſpondet axi canalis, quam per eos, qui ex ejus proveniunt lateribus; tranſibit mobiliſſimum, læviſſimum, & minime adhærens ſolidis per eum canalem, qui axi reſpondet trunci; & reliquæ partes per lateralia vaſa. 2. Quum in omnibus canalibus non æqualis obſervetur humorum celeritas (26) (40) & ſanguis magis concreſcat a motu retardato (32), poterit a tali motu in quodam viſcere fieri ſecretio, quæ alibi in corpore, ubi talis tardus non habetur motus, nequaquam fiet: hinc in quibuſdam morbis, quando mutatio fiat in circulatione, in aliquo loco quædam peragitur ſecretio, quæ quoque ceſſat motu ſolito reſtituto.

51.

Vaſorum arterioſorum curſus ſpecialis in viſcere quodam poteſt exhibere ſecretionem peculiarem, quæ in alia fieri nequit parte. Varius arteriolarum curſus, vel diſponit ſanguinem, ut cauſæ ſuperius citatæ (45 hucuſque); ſed tunc per eaſdem fieri

quoque potuiſſet, & fruſtra fuiſſet a ſapientiſſimo Creatore hic mirabilis diſcurſus vaſorum natus: verum hanc ipſam ſtructuram variam (42) elaborare, configurare, præparare, & componere partes advectas, ut novus inde prodeat liquor alibi non conficiendus, credo. Atque ita abſolvimus omnes cauſas generales & conſtantes, quibus variæ ſecretiones in corpore ſano peraguntur: tranſibimus ad illas, quæ ſunt magis ſpeciales.

52.

Poteſt e ſanguine ſecerni liquor, qui majoribus conſtat particulis, quam reliquus humor circulans. Incipimus nunc tertiam partem generalis diviſionis (43) exponere, in qua meretur, propter ventilatas de ea quæſtiones, primum locum ſecretio humoris craſſioris ex tenuiori liquido. Diſtinguere ſtatim debemus humorem craſſiorem in eum, qui conſtat ex majoribus proportionaliter partibus, quam conſtat liquor, ex quo inſtituitur ſecretio; & in alterum, qui poſt ſecretionem eſt tenacior magis cohærens, quam eſt liquor, e quo fuit ſeparatus hic craſſus humor. De priore tantum hoc loco acturi, de alio autem deinceps. Conſtat ex præcedentibus (34.) ſanguinis globulos rubros non ingredi vaſa ſecretoria, ſed redire per venas, de iis ergo non eſt quæſtio. Verum de liquore remanente ex variis magnitudine conſtante partibus datur diſſenſio, an poſſint partes majores ejus ſecerni, & minores circulantibus iterum permiſceri. Reſponſio utique eſt in promtu; nam ſi ponamus per vaſculum (2) moveri globulos ſeroſos (b) & reliquos omnes (c, d, e); & vaſculum (2) abire in vas excretorium, reliqua vero contentos liquores affundere ſanguini in venis, aut lymphæ in vaſis lymphaticis venoſis, nonne tunc ſecretus liquor ex majoribus conſtabit particulis, quam ille, qui circulatur? Credo, neminem fore, qui dubitabit. Hæc demonſtratio quoque valebit in reliquis inſtituta vaſculis & humoribus (48), & ita poterunt multi craſſiores humores

Fig. 1.

ſe-

ſecerni, quam ſunt illi, qui circulatione circumducuntur. Præterea poſſunt partes quoque minores in ipſis vaſculis ſecretoriis in majores conformari globulos (6, 7) & ita quoque exhibebitur liquor ſecretus reliquo humore craſſior: quippe diligenter eſt obſervandum, partes ſanguinis non eſſe ſolidiſſimas & immutabiles, at vero in majores & minores poſſe abire globulos, prout vario modo agitantur a ſolidis: nonne ipſi ſanguinis globuli rubri a noſtro corpore ita formantur? an putaremus tali magnitudine ex vaſis recipi lacteis? certe hæc nimis ſunt exilia in ſuis principiis, & ipſe chylus microſcopio conſpectus ne quidem unicum talem continet globulum; ſed eſt noſtræ machinæ opus, quæ ex chylo tenuiſſimo tam magnos format globulos. Quare ergo non poſſent in aliquo organo majores ex minoribus componi globuli? inſuper eſſet examinandum, an talis fiat in noſtro corpore ſecretio, verum quoniam hic liquor cum alio glutinoſo ut plurimum confunditur, hujus examen ad ſequentem conferemus.

53.

Tenaciores & glutinoſiores humores quandoque ſecernuntur, quam illi qui remanent circulantes. Multi egregii viri turpiter fuere decepti, judicantes, omnes humores, tenaces, glutinoſos, conſtare partibus majoribus, quam illi, qui apparent fluidiores. Fluor non pendet a magnitudine aut parvitate partium liquidum conſtituentium, ſed quod hæ partes majori minorive cohæreant niſu, & ideo ad earum ſeparationem majore minoreve ſit opus potentia. Cujus liquoris partes aliquantulo magis cohærent, ille vocatur craſſus ut plurimum humor. Ad ſeparationem talis liquoris requiritur illa cauſa, quæ facit, ut partes e reliquo humore ſeparatæ tenacius cohæreant, quam ante ſeparationem. Talis poteſt eſſe primo tardior motus vaſculis ſecretoriis (32, 26, 30, 31): liquores enim noſtri ſtagnantes concreſcunt fere omnes, quod non amplius in fluore ſerventur actione vaſorum. 2. Si plures

partes ſeſe invicem attingant : nam cohæſionis firmitas reſpondet contactuum punctis, quare quædam apparent fluidiſſima, quamdiu cum alio vehiculo fuerint miſta, quæ vero a ſuo menſtruo liberata protinus abeunt in corpus ſolidum (8,9) tenaciſſimum. 3. Quando menſtrui deſtruatur natura, aut adaugeatur in particulis coadunandi potentia, affuſione alterius liquoris, qui unâ cum eo concreſcit (6,7,8,9,10, 15). 4. Et ultimo, ſi liquor in vaſculis ſecretoriis majus patiatur frigus (33). Ex his intelligimus nequaquam procedere, quod ſecretio viſcidi proveniat e ſanguinis maſſa talis exiſtentis, ſed quod ſæpe in organo generetur: & quod non debeamus ex craſſitudine concludere magnitudinem partium ſecreti humoris.

54.

Fig. 1. *Tenuior humor ex minimis conſtans particulis ſecernitur e ſanguine, ſi canalis major deſinat in vas circulatorium, & minor vel minores in excretorium.*

55.

Fluidiſſimum ſecernitur, ſi liquidum ingrediens vas excretorium minorem poſſideat de natura concreſcendi (45) *potentiam, quam circulans liquor, & fluidiſſimum peracta ſecretione non dimittat.*

56.

Concurſu plurimarum cauſarum recenſitarum quotquot ſunt ſecretiones in corpore poſſunt exponi. Nimis longum eſſet perſpicere omnes, quaſdam tantum præcipuas ex præcedentibus demonſtrare conabimur.

A. præſtantiſſima omnium eſt *ſpirituum* in cerebro & cerebello. Ad id fertur ſanguis jamjam in pulmonibus confectus & exacte miſtus, vix ullam concretionem paſſus (23) in

in itinere : arteriæ carotides ſua origine, propter arteriæ aortæ curvaturam, reſpondent axi canalis (24), & ideo recipiunt mobiliſſimum, læviſſimum (25), quod magis in eo ſanguine adhæret & glutinoſum eſt, derivatur ad latera (25), & per carotides externas movetur : valde flexuoſa via tendit per canalem oſſeum cranii ad cerebri baſin, ne aliqua fieret concretio, quæ motu perturbato prævenitur per hanc curvaturam motum inteſtinum in eo ſanguine conſervantem : arteriæ in cerebro infinitis anaſtomoſibus uniuntur, ſeparantur, ſanguis in oppoſitos curſus agitur magis quam in ulla alia corporis parte, habetur ergo exactiſſime ibidem permiſtio, fluoris conſervatio (31) ſummum concretioni impedimentum, & ſpirituum e ſanguine confectio. Ita pars ſanguinis nobiliſſima concreſcibilis, nutritia, in reliquo corpore præparata, & præcipue in pulmonibus, in cerebro ulterius elaborata & confecta, per omnes ramos arteriarum cerebri æqualiter diſtributa, ibidem mirabili concurſu vaſorum in fluore conſervata, perducta ad nervorum principia, ea intrat tanquam vaſcula ſecretoria; & ibidem propter fibrillarum exilitatem iterum concreſcere nequit; remanens vero ſanguis per ſinum ſagittalem & laterales reducitur. Tot requirebantur cauſæ in præparandis, conficiendis, & ſeparandis ſpiritibus, quæ omnes ſimul nullibi inveniuntur in corpore, quare ſpiritus, licet videantur tenuiſſimi, potius maſſæ ſanguineæ manent irretiti, quam ut per organum aliud a ſanguine, licet ibidem deducti, ſegregarentur: ſtatuere enim velle ſpiritus ſanguini in corde miſtos, ad alia quoque non pelli loca, abſurdum eſſet, quum rapidiſſimo fluxu, & admodum perturbato per aortæ curvaturam projiciatur : at reliqua organa non valent ſpiritus a ſanguinis circulantis maſſa ſeparare, quod omnes non poſſideant qualitates, quæ ad ſpirituum requiruntur ſeparationem.

B. Non minus mirabilis eſt *bilis* confectio in hepate. Sed contemplemur etiam cauſas, videbimus nulla alia in corporis

ris parte ejus quoque fieri poſſe ſecretionem. Ejus præcipua virtus in ſaponacea natura conſita eſt, conſtante ex oleo & ſale alcalino volatili, ut ſapones plurimi artificiales, cujus ſaponis ope oleoſa reddantur miſcibilia aquis: utraque hæc principia in ſanguine habentur hepar ingreſſuro: funditur ex omento oleum pingue in venam portarum, & ſanguis continet ſalem alcalinum volatilem hic magis quam alibi, quod ſtagnatione quaſi in lienis cavernulis & ipſo venæ portarum trunco levem acquirat putredinem ſalem alcalinum volatilem producentem; (37) habetur ergo materia bilis in ſanguine jecur ingreſſuro, & forſan bilis quoque ipſa per vaſa meſeraica ex inteſtinis huc deducitur: opus eſt ergo tantum organum ſeparans ſalem volatilem, & oleoſum e ſanguine, & ea denuo commiſcens. Hinc non abſurdum eſt ſtatuere duplicem ſecretionem in hepate, & ope glandularum exiliſſimarum per ejus ſubſtantiam diſperſarum, atque alteram per extremitates ramorum venæ portarum, quam Celeberrimus Ruyſchius ſuis detexit injectionibus. Qui ſecreti liquores confuſi in ductu cholidocho, ipſam exhibent bilem, qualis conſpicitur. Intelligitur ex his, quare quoque in alia corporis parte non ſeparetur bilis, quod præſto non habeatur materia, deficiat tale organum ſeparans & confundens, atque motus ita retardatus, ut eſt in vena portarum (50).

C. *Urinæ* ſecretionem paucis quoque exponemus. Urina conſtat ex aqua & aliis corpuſculis in ea contentis. Aqua præcipuam ejus exhibet partem, quæ prout majore minoreve in urinâ habeatur quantitate, eo magis minuſve erit ſaturata. Hæc pars aquoſa per ſudorem aut inſenſibilem quoque eliminatur perſpirationem; & quandoque in diarrhæa per alvum: quare iis ſecretionibus auctis minuitur urinæ quantitas, quæ tunc eſt magis ſaturata. Hinc patet, partem aquoſam non tantum in renibus a ſanguine ſeparari, ſed & in aliis quoque locis, & tunc fieri, quando in arteriis partes concreſcibiles ſanguinis fuerint unitæ (23) remittentes aquoſum,

ſum, quod per vaſa tenuiora, ſanguinis & ſeroſos non admittentia globulos (45) aufertur. Sed quia ſales intime uniantur promtiſſime aquoſo, hi quoque ſimul excernuntur, ſimpliciſſimâ vaſorum in renibus ſtructurâ a Ruyſchio demonſtratâ. Præter hoc generale excrementum, aliud peculiare ſeparant renes, ut docet experientia in urinæ ſuppreſſione; hoc per corpuſcula illa rotunda, parva, intus cava, per renum ſubſtantiam diſperſa fiſtulas urinarias attingentia peragi ſentio, quæ corpuſcula minima glanduloſa, ſua propria ſtructura advectum ſanguinem ita diſponunt, ut peculiaris in iis fiat ſecretio, nullibi alias perficienda.

D. Ex dictis præterea intelligimus, quare ex eodem ſanguine ad renes yecto poſſit ſeparari *ſemen*. Sanguis ad renes vectus nihil fere differt ab eo, qui fertur per ſpermaticas arterias: verum ſanguis ibidem aliud patitur quam in renibus; deponitur maxima ejus pars in venulas corporis pyramidalis, & progrediens ramus ad epididymidem, atque teſtem, qui poſterior venam non habet comitem, ſed contentum in medium teſtis innumerabilibus oſculis deponit, quare hic pars gelatinoſa præſtantiſſima omnium humorum, ut diximus ſuperius in ſpirituum ſecretione, deponitur, & tenuiſſimum avehitur per vaſcula lymphatica, quæ denſo agmine inde proveniunt. Fit ergo hic ſecretio materiæ craſſioris & tenacioris (52, 53), pars interim hic remanens, actione ſolidorum in teſtibus & epididymide, & forſan in veſiculis ſeminalibus, in ſemen commutatur. Intelligitur ex eo, quare ſeminis nimia excretio magis quam urinæ profluvium debilitat, & vires exhaurit.

E. Pinguedinis undique in corpore ſecretio fit manifeſta ex iis quæ dx imus (19) & mucilaginis circa juncturas (25).

Ex his paucis judico reliquas omnes poſſe exponi ſecretiones naturales, quod nimis longum hic eſſet elucidare, & multi præterea *maligni humores & morboſi* per peculiarem ſecretionem tantum a ſanguinis maſſa poſſunt ſeparari; ita materia varioloſa & morbilloſa per cutim; venerea præprimis

per glandulas ſalivales; purulenta & febrilis per urinam; gravedinis & coryza per nares. Quod in praxi eſt neceſſe obſervare, quod omnem materiam morboſam non valeamus per cuncta ducere emunctoria; quo enim vergit natura eo ducenda.

57.

Si aliqua cauſa ſecretionis vel auferatur vel immutetur, ipſe liquor ſecretus per idem organum, quantitate & qualitate a ſolito differre poteſt. (Hæc eſt quarta pars §. 43). quod per omnia organa ſpeciales ſecernantur liquores perpetuo, id pendet a peculiari in hoc organo operatione, quæ actio eſt cauſa conſtans in hoc organo, quæ proxima non eſt ſolitaria, ſed ex multis ſimul concurrentibus cauſis nata, quarum una ſi tantum auferatur vel immutetur, tota ſecretio quoque debet mutari. Quæ mutatio fit in liquoris quantitate adaugenda vel minuenda, aut ejus invertenda indole. Et quoniam plurimæ cauſæ concurrunt ad unum tantum producendum e ſanguine liquorem, hic ergo liquor multis modis poteſt immutari, prout hæc illave cauſa auferatur, vel alia nova accedat ad cauſam proximam ſecretionis iſtius liquoris conſtituendam. Ut diſtinctiſſima hujus mutationis habeatur doctrina, cauſas concurrentes abſtracte conſiderabimus.

58.

Aucta velocitate ſanguinis, ſecretio augeri, minui, & immutari poteſt. Primo eſt demonſtrandum, ſanguinis auctam velocitatem ſolam promovere ſecretionem. Major dicitur velocitas in liquore per canalem fluente, ſi eodem temporis ſpatio major quantitas per eundem canalem feratur: patet ergo, ſi nihil aliud fit, tunc per vaſa ſecretoria majorem derivari humoris quantitatem, ſeu ſecretio fit major. Sed dum hoc fit, a validiore cordis contractione, compreſſione ex-

externa, & motu vermiculari vaſculorum (44) hæ ergo actiones adauctæ valent majorem exhibere ſecretionem. Hinc valida circulatio ſudorem prolicit; maſticatione, & motu articulorum, agitatione & compreſſione illarum glandularum copioſior ſaliva, & materia glutinoſa Haverſiana effunditur; & ſtimulus applicatus vaſis ingentem elicere valet liquoris quantitatem. 2. A motu celeriore, ſi ſimul nimis condenſetur ſanguis, (32) aut vaſa majora ita impleantur, ut lateralia minora comprimantur, ſuffocatur ſecretio: uti in morbis acutis plerumque cutis arida, ſuppreſſio urinæ, oris ſiccitas, oculorum ſquallor deficiente humore lachrymoſo, conſpiciuntur, licet validiſſima habeatur circulatio. 3. Dum liquor fluit per vaſa dilatabilia, illa a majore impetu diſtenduntur, & intrabunt liquida inſolita, atque turbabitur ſecretio: nam ſi canalis (3) nimio impetu extendatur ad amplitudinem (2) illæ particulæ (b) quoque intrabunt, qui tunc derivabuntur ad locum ſibi non convenientem: hoc quoque fieri poteſt in aliis canaliculis, & ita plurimæ poſſunt immutari ſecretiones, ſolo motu accelerato. Ita mictus & vomitus cruentus, hæmorrhagia narium, & ex integra cute hæmoptyſis, præmatura menſium evacuatio, excitata fuere. Præterea ipſo hoc validiore motu ſanguis mire immutatur, & ex eo conficiuntur humores, qui in motu ſolito nunquam generarentur e ſanguine (32); quod varia particularum in urina poſt validam circulationem evacuata conſpicimus genera, quæ neutiquam tales e corpore fuiſſent evacuatæ: nonne ipſe ſanguis in ſuperiori parte acquirit cuticulam denſam phlogiſticam lardi adinſtar poſt validam circulationem emiſſus? & a motu perturbato innumerabiles varii producuntur liquores, ita in animi pathematibus fæces alvinæ quandoque ſubito ejiciuntur coloris nigricantis, vireſcentis, flavi, aut alterius coloris, conſiſtentia, odore & fœtore a naturali recedentes; quæ etiam in melancholicis, & hyſtericis inſultibus obnoxiis prodeunt, præcipue in iis, quæ quandam commotionem ſentiunt in hypochondriis & ventre, vulgo pro Fig. 1.

incantatis qui habentur, quod inſolita ejiciant, motum in ventre ſentiant, & mira audiantur murmura, quaſi dæmones loquentes, & vix ullis cedat medicamentis hic morbus. Multos tales curavimus homines compeſcendo anodynis, balſamicis, gummoſis atque reſinoſis hunc motum inordinatum, & dein roborantibus, ſpiritibus, volatilibus ſalibus, atque antiſcorbuticis reſtaurando illorum viſcerum vires, & ita præſtigias faſcinationis homini Chriſtiano abominabiles diſcuſſimus, & a nomine hoc deteſtabili liberavimus.

59.

A motu quoque retardato variare poſſunt ſecretiones. Ut a motu majore, ita etiam ab eo retardato, humores fiunt craſſiores (32) & ideo tardior procedit ſecretio, ut &, ex minori advecta liquoris quantitate. Sed copioſior tum demum fit, quando ex debiliori circulatione humores colliqueſcant & putreſcant, unde prodeunt liquores, qui in ſanitate nunquam conſpiciuntur, copioſi putrefacti ſæpe & ichoroſi.

60.

Ex mutata liquorum cohærendi potentia ſecretiones augentur, minuuntur, & depravantur. Quandam concretionem requiri ad ſecretionem ſupra (45,46) probavimus: eamque poſſe adaugeri & minui. In tota maſſa & in aliqua ejus parte ex dictis (6,7) intelligitur. Nihil ergo probandum reſtat, niſi quod ex vitiata cohæſione etiam commutentur ſecretiones. In omni ſecretione debet fieri ſeparatio, ſi vero partes firmius cohæreant, majore opus eſt ad ſolvendas partes potentia, ſi ergo ſolvendi potentia ſimul non adaugeatur, quod ſupponitur, nulla fit ſeparatio, & ſecretio ſiſtitur. Si vero minuatur potentia cohærendi, omnes humores tenues redditi, & a minima cauſa ſeparabiles, minutiſſima intrant nimis vaſcula & effluunt, ut ex enarratis (6,7.) etiam conſtat. Sed

& depravantur, nam minutiſſima vaſcula recipiunt ex tali ſanguine humores, qui in ſtatu ſano non intrarent.

61.

Magnitudo globulorum aut amplitudo pororum mutata, varias producere valet ſecretiones. (48) Ponamus globulos fieri majores, aut canales anguſtiores, ultima vaſa nihil liquoris recipient, nam tunc non habetur liquor tam tenuis, qui ea intrare poteſt; & globuli maximi per ultima vix poſſunt arteriarum tranare capillaria: unde circulationi impedimentum, & tenuiſſimi ſupprimitur ſecretio. Si hoc tantum fiat in quodam humorum genere (7) ſiſtetur tantummodo illa ſecretio reliquis intactis. Hinc non eſt opus tota ut inſpiſſetur ſanguinea maſſa, aut totum conſtringatur ſolidorum ſtamen ad peculiarem ſupprimendam ſecretionem. Quare in praxi diligenter notandum, quæ medicamenta ſpecialem hanc illamve ſiſtunt ſecretionem, ut fuit in ſecretionibus proritandis peractum. Si in contrarium argumentemur, res evadet clarior, nempe ſi minuatur particularum magnitudo aut augeatur amplitudo orificiorum; perpluent undique liquores, & corpus reddetur exſuccum, atque veram tabis nervoſæ a Morthon nominatæ depingit ideam. Hoc non modo ſed & vitiantur ſecretiones, ita diabetes, ſudor colliquativus copioſus, ex hac ſæpe proveniunt cauſâ. Hoc in unico ſpeciali fieri poſſe genere humorum, clariſſime docent Medicamentorum operationes, quæ evacuandis proſpicimus: ita Mercurius tantum ſalivæ, cantharides urinæ, ſenna alvi evacuationes excitant: imo obſervaverunt practici maximam differentiam inter cholagoga, hydragoga, & melanagoga. Multa horum externe applicata, vel venis injecta eoſdem ſortiuntur effectus: quare quoſdam tantum ſolvunt humores, vel ad peculiare feruntur organum, licet alibi applicata, ut determinati peragatur humoris ſecretio.

62.

Reliquæ in ſecretionibus mutationes, quæ pendent à minori vel majori vehiculi quantitate (8, 9, 10) *& particularum indebita gravitate* (11, 12, 13, 14) *ex recenſitis facile intelliguntur.*

63.

Craſſus humor poteſt poſt ſecretionem fieri tenuis, & vice verſa. Quinta claſſis (43) exponet mutationes, quæ liquoribus accidunt ſecretione peracta, ſive contineantur in loculis, ſive in vaſculis excretoriis, ſive in quadam cavitate. Sciendum eſt, humores tales non ſecerni e ſanguine, quales apparent ſecretione peracta, in ipſa ſanitate, & adhuc multo minus in morbis; præcipuas has mutationes in hoc articulo examinabimus. Humor ex majoribus partibus conſtans (52) alicubi ſtagnans non ſemper eandem ſervat indolem, non habemus in noſtro corpore liquorem, qui majoribus conſtat partibus, quam ipſe ſanguis ruber (28) vaſcula ſecretoria non ingrediens. Is tamen in quadam cavitate fuſus, aut in quadam corporis parte, ſenſim ita attenuatur, ut minutiſſima ingrediatur vaſcula abſorbentia. Ita etiam pus, quod quoque eſt humor craſſus, ſenſim ita attenuatur, ut ab iiſdem recipiatur & miſceatur circulanti, poſtea ut plurimum per urinæ vias deponendum. Quo uno reor ſatisfactum quæſito, quâ viâ ducatur ex pectore pus ad veſicam, quæ hucuſque fruſtra fuit quæſita. Humorem ex minimis conſtantem particulis poſt ſecretionem partium augeri magnitudine poſſe, ex iis quæ diximus (4, 8, 30,) intelligi, credo.

64.

Non eſt ferendum judicium de craſſitudine humoris, quam habuiſſet tempore ſecretionis, dum poſtea alicubi reperiatur. De hu-

hujus humoris ſecretione egimus (53). Tam craſſos autem non ſecerni, quales apparent poſt ſecretionem peractam, paucis evincemus. Semen, cerumen aurium, materia mucoſa in tota membrana Schneideriana, faucibus, œſophago, ventriculo, inteſtinis, trachea arteria, & juncturis, ſi tam craſſa fuiſſent, per ipſas arteriarum extremitates in venas tranſire non potuiſſent, ſed ſtagnarent ubique, multo ergo minus per vaſa adhuc arteriis tenuiora, per quæ tamen eunt facillime: verum ſolæ ſeorſim ſi habeantur, partes ſeſe mutuo arripiunt, aut tenuiſſimum avolat, vel ſtagnantes coëunt, & craſſi apparent & tenaces humores. Hinc tanta viſcidi in ſtomacho & inteſtinis coacervatio & ejectio, de quo multi mirantur, unde veniat, tanta eorum copia, non cogitantes, ſtagnatione ſponte incraſſeſcere fluidiſſima quædam noſtri corporis. Ita tota leucophlegmaticorum corpora viſciditatibus ſcatent, qui tamen humores, ſi circulatione commoveantur, ſunt fluidiſſimi. Et e contrario viſcidi ſecreti humores ſuam quandoque exuunt indolem, & in acerrimos, ichoroſos, rodentes convertuntur, ut paſſim inculcavimus, fieri etiam poteſt, quod duo liquores poſt ſecretionem confundantur (6, 15) & ita craſſiores tenaciores, aut tenuiores & fluidiores fiant.

65.

Liquores ſecreti in innumerabiles varios humores commutari poſſunt. Secretione peracta, humor hæret in quadam cavitate, ſi ibidem diutius maneat, omnes ipſi accidunt mutationes, quæ ipſi fierent in loco calido reſervato, hoc eſt corrumpetur & putreſcet; & quod unuſquiſque humor ſuam ſpecialem producat corruptionis ſpeciem (37) varii naſci poſſunt in noſtro corpore maligni humores, qui tales nunquam fuere ſecreti. Aut ſecretione peracta duorum diverſorum liquorum, poſſunt hi humores confundi, ex qua miſcela novus tunc generatur liquor omni dote ab omnibus

aliis

aliis ſæpe differens. Ita oleum medullare per oſſium capita, & mucilago e glandulis mucilaginoſis confunduntur ad obliniendda oſſium extrema. Ita etiam bilis & ſuccus pancreaticus in inteſtinum duodenum, ad promovendam chyli elaborationem & accuratiorem miſcelam: imo hanc duplicem in eodem fieri organo ſecretionem (56: b. 56: c.) Anatomicorum hodiernorum induſtria comprobavit. Ex his omnibus patet, multos humores a ſanguine poſſe ſeparari propria vaſorum ſtructura & humorum indole, ſine ulla fingenda ſecretionis hypotheſi, quod in hoc tractatu præcipue erat peragendum.

FINIS.

INDEX.

Numerus appoſitus § exhibet, non vero paginam.

A.

ABſorptio *quomodo fit.* 20
Adſtringentia *quandoque incraſſant ſanguinem, & chylum non attingunt.* 7
Animalia *viventia diſſecta, corpori noſtro applicata, quare reſerant obſtructiones.* 33
Aqua *quare refrigerat.* 14
Arteriarum *curſus ad organa ſecretoria varius.* 42
Arteriæ *vehunt ad omnia organa ſecretoria liquidum ejuſdem fere indolis.* 43

B.

Bilis *ſecretio exponitur.* 56. *B.*

C.

Caloris *gradus qualis omnium maxime movet ſecretiones.* 33
Calor *nimius condenſat ſanguinem.* 33
—— —— *minuere poteſt ſecretionem.* 33
Canales *flexiles liquore impleti fiunt cylindrici.* 38
—— —— *minimi cur ſponte implentur.* 20
Cantharides *urinam movent.* 7
Chalybis *vis attractrix augetur attactu magnetis.* 6
Circulatio *conſervat ſanguinis fluorem.* 31
—— —— *impedit corruptionem.* 37
—— —— *celerior & tardior incraſſat ſanguinem.* 32
—— —— *retardata generat viſcidum.* 32
Coadunatio *liquorum ſpontanea, generalis poteſt eſſe ſecretionis cauſa.* 45

Cohæſio *major & minor fieri poteſt inter partes liquidi & ſolida.* 6
— —— —— *quibusdam fluidi heterogenii particulis poteſt conciliari.* 7
— *augetur.* 53
— *firmior partium ſimilium inter cauſas generales ſecretionum poteſt citari.* 46
— — *quorundam liquidorum cauſam generalem poteſt exhibere ſecretionis.* 47
— *minui poteſt.* 6
— —— —— *in quibusdam liquidis, reliquis intactis.* 7
Colliquativi *ſudores & urinæ unde.* 33
Concretiones *quare præprimis in vaſis majoribus.* 23
— *juvantur diminuto vehiculo.* 8
— *impediuntur copioſo vehiculo.* 8
Confuſi *duo liquores diverſæ naturæ, alter eorum in ſphærulas convertitur.* 16
Conſiſtentia *humorum mutari poteſt ſecretione peracta.* 6
Cordis *potentia ſupputatur.* 44
— *non tanta ut vulgo ſtatuitur.* 21
Craſſioris *humoris diſtinctio.* 52
Craſſus *humor poteſt ſecerni.* 52
— *poteſt mutari.* 6. 64
— *fit tenuis.* 63
— *confer* tenax, glutinoſus, viſcidus.
Cribra *cum figuratis poris non inveniuntur.* 29
Cryſtallizatio *ſalium.* 8

D.

DIviſio *proprietatum liquorum in 3 Claſſes.* 4
— *ſecretionis generalis.* 43

E.

EXcretio *quare difficilior ſecretione.* 18
Exercitiis *violentioribus cur abſumitur pinguedo & medulla.* 19

F.

FErmentatione *minuitur olei cohæſio.* 6
Fermentum *an detur perpetuum.* 37

Fi-

Fibræ *ſunt ſemper in ſtatu violento.* 41
Fluida *quædam tenacius, alia laxius adhærent ſolidis.* 17
Fluidorum *motus juxta ſolida paralelus omnium facillimus.* 18
Fluiditas *non pendet a parvitate particularum.* 53
— *& unde.* 53
— *confer* lævitas, tenuitas, mobilitas.
Fluidioris *ſecretio.* 45. 55
Frigus *intenſum condenſat ſanguinem.* 33
— *minuit ſecretionem.* 33

G.

GLobulorum *magnitudo poteſt augeri.* 52
Globuli *rotundi fiunt.* 4, 16, 19
— *rubri retinentur in arteriis & venis ad promovendas ſecretiones.* 8
— *differunt magnitudine.* 28
Glutinoſa *ad latera vaſorum.* 25
Glutinoſus *humor ſecernitur.* 45. 53
- - - - - *non conſtat ſemper particulis majoribus.* 53
Glutinoſitas *unde dependet.* 53
Gravia *intime miſta cum liquore leviore, per vaſa mota, inferiorem canalis partem non magis petunt quam alia.* 11
——— ——— ——— ——— *non ſeparantur, quamvis miſtura projiciatur verticaliter vel horizontaliter.* 12
——— ——— ——— ——— -- *totius maſſæ impetum adaugent.* 14
——— *non exacte miſta, & in altum pulſa, eandem non attingent altitudinem ad quam perveniet liquor levior.* 13
——— *non feruntur ad cerebrum.* 13
——— *quare ſuſtinentur in liquido leviore.* 11
——— *quomodo ſecretiones adaugent.* 14
——— *quomodo ſecretiones ſpeciales adaugent.* 14
——— ——— *calfaciunt.* 14
Guttulæ *duæ ſeſe invicem tangentes uniuntur, & ſphærulam formant.* 4

H.

HOmogenei *liquores quales.* 7
——— *raro reperiuntur.* 7
Humores *a quibus cauſis ducuntur per minutiſſima vaſa.* 44
——— *nulli perpetui a nativitate.* 37
——— *omnes corrumpuntur ſponte.* 37
——— *confer* liquores & fluida.

I.

INcantati *quales dicuntur falſo.* 58
——— *quomodo curandi.* 58
Injectiones *anatomicæ quare raro ultima attingunt vaſcula.* 44

L.

LAeviſſima *in medio canalis.* 25
Levia *quomodo refrigerant.* 14
Liquidorum *mutatio poſt ſecretionem.* 65
——— *motus circa canalis axim celerrimus.* 24
——— *partes facilius inter ſe moventur quam ſeparantur.* 5
Liquores *concreſcibiles per canales motu non perturbato pulſi concreſcere poſſunt.* 23
——— *tenuiſſimi ſola permiſtione concreſcere poſſunt.* 15
——— *minimis tubulis recepti deſcendunt tamen propria gravitate.* 22
——— *omnes non æque facile juxta ſolida moventur.* 19
——— *confer* humores & fluida.

M.

MAceratio *attenuat.* 6
Magnitudo *partium & orificiorum varia, cauſa eſt generalis ſecretionis.* 48
——— ——— *non determinanda ex tenacitate liquoris.* 53
Medullæ *ſecretio in oſſibus.* 19
——— *abſumtio.* 19
Mercurius *quare ſalivam movet.* 7. 14
Mobiliſſimæ *partes circa axim canalis feruntur.* 25
Morboſi *humoris evacuatio ſpecialis.* 56. F.
Morbus *cum valida circulatione quare extenuat corpus.* 19

Motus *inteſtinus, in fluidis a parva cauſa poteſt excitari.* 5
—— *vermicularis vaſorum quid facit.* 44

N.

NErvorum *morbi quomodo mutant ſecretionem.* 10
Nervi *copioſi quare ad glandulas.* 10
—— *abſciſſi cur non emittunt liquorem.* 22
Nutritum *unguentum fit ex oleo & liquore ſaturni.* 15

O.

OBſtructiones *quare reſolvuntur applicatis animalibus calentibus.* 33
Offa *Helmontiana.* 15
Orificia *vaſorum amplitudine differunt.* 39
—— —— *circularia ad axim.* 38

P.

PInguedinis *ſecretio.* 17. 19
—— *conſumtio.* 19
Plexus *arteriarum quare.* 23
Polypi *cur præcipue in vaſis majoribus.* 23
Pororum *figura quid faceret ad ſecretionem.* 29
Preſſio *circumjacentium ducit ſanguinem ad minutiſſima vaſa.* 44

R.

RAmorum *capacitates ſimul ſumtæ ſuperant capacitatem trunci.* 40
Refrigerantia *quomodo promovent ſecretiones.* 33
Reticularis *arteriarum concurſus præcipua cauſa fluiditatis:* 31
Rubedo *partis unde.* 34

S.

SAlium *cryſtallizatio.* 8
Salivæ *ſecretio.* 7. 14
Sanguis *communes, & proprias poſſidet qualitates.* 3
—— *craſſior calore & frigore minio.* 33
—— —— *aucto & minuto motu.* 32
—— —— *ſtagnatione.* 30
Sanguis *fluidus manet circulatione.* 31
—— *fluidiſſimus in tepore.* 33

Sanguis *ruber quouſque pervenit.* 34
—— *per arterias ad organa ſecretoria vectus ubique fere ejuſdem eſt indolis.* 43
—— *vegetus in corpore debili tranſfuſus quare non erigit vires.* 27
—— *maternus an exiſtat.* 37
—— *in ſiniſtro ventriculo cordis exacte miſtus.* 35
—— *diverſis particulis conſtat.* 35
—— *omnes poſſidet liquores vel materiam ex qua fiunt omnes ſecretorii humores.* 36
Sanguinis *globuli vide* globuli.
—— *motus tardior in ramis.* 26
—— *partes viſibiles ſphæricæ.* 29
—— —— *differunt magnitudine.* 28
—— *propria indole ſecretioni favet.* 27
—— *reſorptio ex vaſis pellucidis.* 9
—— *vocabulum late ſumtum quid notat.* 3
Sanguinem *quæ ducunt ad minutiſſima vaſa.* 44
Secretio *bilis.* 56. *B.*
—— *craſſioris humoris.* 52
—— *fluidioris.* 45. 55
—— *glutinoſi.* 45. 55
—— *medullæ in oſſibus.* 19
—— *morboſi humoris.* 56. *F.*
—— *ſeminis.* 56. *D.*
—— *ſpirituum.* 31. 56. *A.*
—— *tenuioris.* 54
—— *urinæ.* 31. 56. *C.*
—— *copioſior in tepore.* 33
—— —— *aucta humorum velocitate.* 58
—— —— —— —— *non ſemper.* 32
—— —— *minuto motu quomodo.* 59
—— *minor.* 58. 59
—— *particularis.* 56
—— —— *demendo vehiculum producitur.* 9
—— —— *diluendo etiam efficitur.* 10

Se-

INDEX.

Secretio *diverſorum liquorum ex eodem ſanguine.* 43

—— —— —— —— —— —— *ramo.* 31. 40

—— *non dicitur quando ſimilis humor diſtribuitur per vaſa.* 1

—— *non per poros figuratos.* 29

Secretiones *omnes non ex ſanguinis maſſa.* 1

Secretionis *diviſio generalis.* 43

—— —— *cauſæ generales.* 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51

—— *mutatio.* 57

—— —— *aucta circulatione.* 58

—— —— *minuta circulatione.* 59

—— —— *mutata cohærendi potentia.* 60

—— —— —— *globulorum & pororum magnitudine.* 61

—— —— —— *vehiculi quantitate.* 62

—— *differentia globulorum magnitudine.* 28

—— *intellectus non acquiritur ſine cognitione fluidorum & ſolidorum.* 2

—— *liquor præexiſtit talis ut ſeparatur, vel materia ex qua præparatur.* 36

Seminis *excretio quare debilitat.* 56. D.

—— *ſecretio.* 56. D.

Seri *reſorptio.* 9

Solida *liquefacta globulos formant.* 4

Spirituum *ſecretio.* 31 56. A.

—— *effuſio in glandulis quid facit.* 10

Stiptica *coagulant ſanguinem & ſerum.* 6

Suctione *adducitur liquor.* 5

Sudor *diſparet accedente febris paroxyſmo.* 20

T.

TEnax, *videatur* glutinoſus, craſſus, viſcidus.

Tenuis *humor fit craſſus.* 63

Tenuioris *ſecretio.* 54

—— —— —— *minuitur.* 32

Tepor *fluiditatem ſanguinis juvat.* 33

—— *favet ſecretionibus.* 33

Transfuſio *ſanguinis quare fruſtra inſtituitur.* 27

Tu-

Tubuli *minimi liquore immerſi, eum attollunt contra naturalem gravitatem.* 20
— — *quo anguſtiores, eo altior liquoris aſcenſus.* 21
V.
VAſa *minima cur facile implentur.* 21
— *ſemper premunt contentum.* 41
Vaſcula *minima abſciſſa cur non effundunt humores.* 22
Vaſorum *recipiendi potentia quid facit.* 44
— *curſus varius ad diverſa organa cur.* 51
Vehiculi *inæqualis quantitas quid facit.* 49
— *eadem quantitate omnia non impediuntur concreſcere.* 9
— *diminutio concretioni favet.* 8. 9
— *augmentum juvat concretionem.* 10
— *& minuit.* 8
Velocitas *liquidorum reſpondet diametrorum vaſorum quadratis inverſe.* 26
— *inæqualis cauſa variæ ſecretionis.* 50
Venæ *ſectio quomodo quandoque ſecretiones excitat.* 32
Vermicularis *motus propellit humores.* 44
Viſcidum, *confer* glutinoſus, craſſus.
— *diſſolvitur motu & putredine* 32
— *generatur motu minuto.* 32
Urinæ *ſecretio.* 31. 56. G.
— *ſedimentum unde augetur & minuitur.* 8

FINIS.

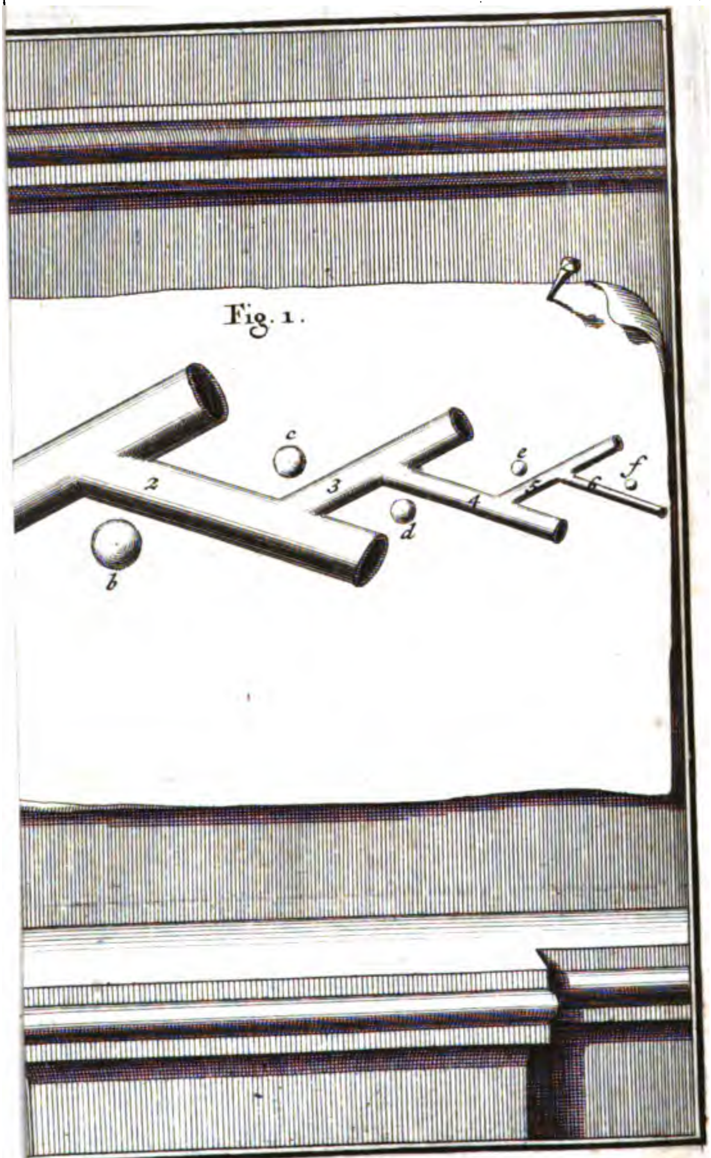

Fig. 1.

INDEX.

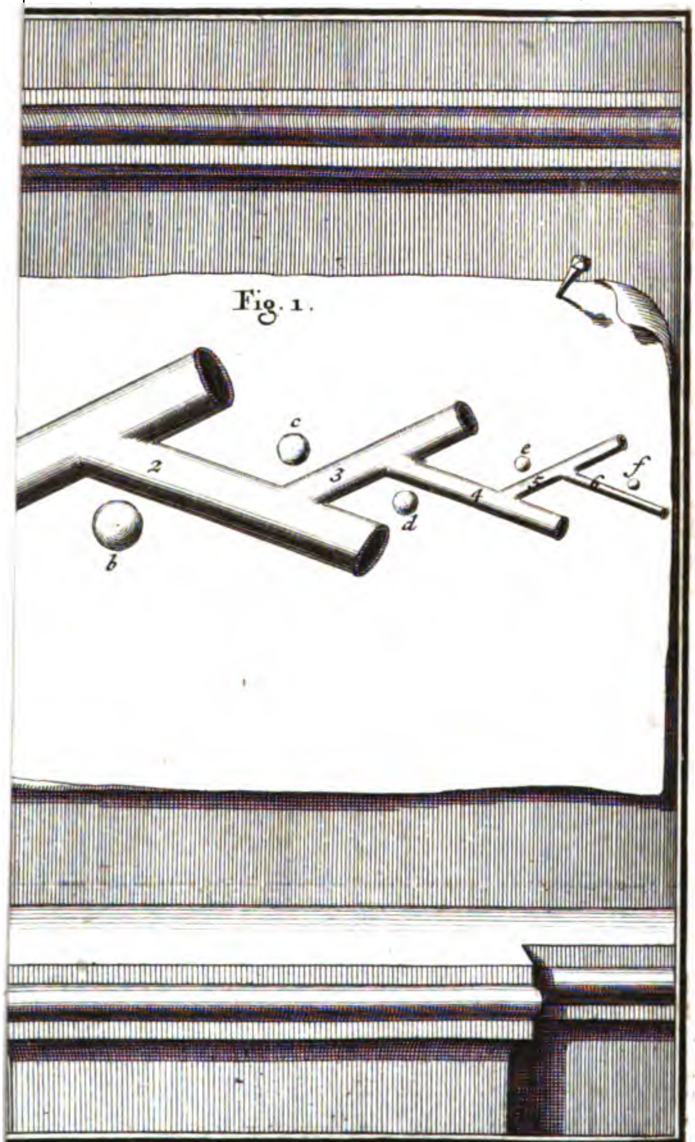
Tubuli *minimi liquore immerſi, eum attollunt contra naturalem gravitatem.* 20
—— —— *quo anguſtiores, eo altior liquoris aſcenſus.* 21

V.

VAſa *minima cur facile implentur.* 21
—— *ſemper premunt contentum.* 41
Vaſcula *minima abſciſſa cur non effundunt humores.* 22
Vaſorum *recipiendi potentia quid facit.* 44
—— *curſus varius ad diverſa organa cur.* 51
Vehiculi *inæqualis quantitas quid facit.* 49
—— *eadem quantitate omnia non impediuntur concreſcere.* 9
—— *diminutio concretioni favet.* 8. 9
—— *augmentum juvat concretionem.* 10
—— *& minuit.* 8
Velocitas *liquidorum reſpondet diametrorum vaſorum quadratis inverſe.* 26
—— *inæqualis cauſa variæ ſecretionis.* 50
Venæ *ſectio quomodo quandoque ſecretiones excitat.* 32
Vermicularis *motus propellit humores.* 44
Viſcidum, *confer* glutinoſus, craſſus.
—— *diſſolvitur motu & putredine* 32
—— *generatur motu minuto.* 32
Urinæ *ſecretio.* 31. 56. C.
—— *ſedimentum unde augetur & minuitur.* 8

FINIS.

Fig. 1.

ORATIO MEDICA INAUGURALIS

DE

DIRIGENDO STUDIO IN MEDICINÆ PRAXI,

SIVE DE

TABULIS PRO DISCIPLINA MEDICA CONCINNANDIS,

QUAM

PRO PANEGYRI DIXIT

JOHANNES DE GORTER,
MEDICINÆ DOCTOR, EJUSDEMQUE FACULTATIS IN
ACADEMIA GELRO-ZUTPHANIA PROF. ORD.

QUUM

IN TEMPLO ACADEMICO PUBLICE
INAUGURARETUR,

Ipſis Idibus Junii CIↃ IↃ CCXXVI.

ILLUSTRISSIMIS. GENEROSISSIMIS. ATQUE. AMPLISSIMIS. VIRIS.

ACADEMIÆ.

DUCATUS. GELRIÆ. ET. COMITATUS. ZUTPHANIÆ.

CURATORIBUS.

D. ADRIANO. BARONI. A. LYNDEN.

DOMINO. IN. NEDERHEMERT. BURGGRAVIO. NEOMAGENSIS. REIPUBL. SATRAPIÆ. REGIONIS. CUIK. ETC. AD. CONSESSUM. POTENTISSIMORUM. ORDINUM. FOEDERATI. BELGII. DELEGATO. NUPER. PRINCIPIS. ARAUSIACORUM. GUBERNATORI. ETC. ETC.

D. LEONARDO. ESSENIO.

MED. DOCT. CIVITATIS. BOMMELIENSIS. CONSULI. AD. CONCILIUM. SEPTEM. FOEDERATARUM. REGIONUM. QUOD. EST. HAGÆ. COMITIS. DELEGATO. ETC. ETC.

D. HENRICO. BARONI. DE. ROUWENOORT.

DOMINO. ULENPASSIÆ. SUPREMÆ. CURIÆ. DUCATUS. GELRIÆ. ET. COMITATUS. ZUTPHANIÆ. SENATORI. EXTRAORDINARIO. PROCERUM. QUI. REDITUS. PUBLICOS. COMITATUS. ZUTPHANIÆ. CURANT. DELEGATO. ETC. ETC.

D. EVERHARDO. JOHANNI.
BENJAMINI. BARONI. A
GOLSTEIN.

DOMINO. IN. APPEL. CIVITATIS. ZUTPHANIENSIS. CONSULI. CAMERÆ. RATIONUM. DUCATUS. GELRIÆ. ET. COMITATUS. ZUTPHANIÆ. PRÆFECTO. ORDINIS. TEUTONICI. EQUITI. ETC. ETC.

D. ALEXANDRO. BARONI. DE.
DEDEM.

DOMINO. VOSBERGÆ. ET. WERFHORTSÆ. OLDENBROEKII. JUDICI. EQUESTRIS. ORDINIS. IN. PRÆFECTURA. DOORNSPIKENSI. PRÆSIDI. AD. CONSESSUM. ILLUSTRIUM. PROCERUM. QUI. REDITUS. PUBLICOS. TETRARCHIÆ. VELAVICÆ. CURANT. DELEGATO. ETC. ETC.

D. ANTONIO. A. WESTERVELD.

CIVITATIS. HARDEROVICENÆ. CONSULI. AD. CONSILIA. PROCERUM. SIVE. FOEDERATI. BELGII. SIVE. TETRARCHIÆ. VELAVICÆ. SÆPE. DELEGATO. GYMNASII. VELAVICI. CURATORI. ETC. ETC.

NEC NON

VIRO. AMPLISSIMO. NOBILISSIMO.
CONSULTISSIMO.

D. SAMUELI. ESSENIO.

L. F. J. U. D. CURIÆ. DUCATUS. GELRIÆ. ET. COMITATUS. ZUTPHANIÆ. SENATORI. EXTRAORDINARIO. ET. CURATORIBUS. GELRO. ZUTPHANICÆ. ACADEMIÆ. A. SECRETIS. ETC. ETC.

Orationem hanc inauguralem
ſacram facit
J. DE. GORTER.

JOHANNIS DE GORTER
ORATIO INAUGURALIS
DE
DIRIGENDO STUDIO
IN
MEDICINÆ PRAXI,
SIVE DE
TABULIS PRO DISCIPLINA MEDICA CONCINNANDIS.

Nullam totius Medicinæ partem majoribus implicitam difficultatibus, erroribusque magis obnoxiam, quam Praxeos quæ venit nomine, uno confitentur ore Medici: Quum infinitas ob morborum cauſas, quæ ſenſuum non raro eludunt aciem, obſcuriſſima; & ex ingenti ſignorum numero, multis in morbis ſimilium imperſcrutabilis fere ſit habenda.

Hypotheſium deinceps luxuries, quâ ſigna morborum & cauſæ, quatenus iſtis congruunt conjecturis, aut reticentur, vel non viſa apponuntur:

Atque novandi amor, nobiliſſimam firmiſſimamque hanc Artem ad infamiam uſque redegit, & ejus progreſſum quam maxime retardavit.

Quare unus idemque morbus, prout vario ducatur genio Medicus, aliis omnino ex cauſis videtur natus; Et ex diſpari exhibito medicamine, facies quandoque morbi ita invenitur mutata, ut Medicus vel peritiſſimus haud queat ex præſentibus anomalis, quonam æger laboret morbo, divinare ſignis.

Utinam vero varia hæc Medicinæ fata inter Medicorum manſiſſent limites, & langueſcentes ægri, eorum implorantes opem, inſontes, miſere non fuiſſent exagitati! In illos autem faba cuditur omnis, quum mutatas curationis methodos, etiamſi morbi genio infeſtiſſimas, evitare nequeant; quibus eorum ægritudines curabiles & faciles, in immedicabiles quandoque, ſi non lethales, convertuntur morbos.

Fugiendæ ergo, ut videtis Auditores, omnes in Muſeo excogitatæ, & ad ornamentum quaſi artis inventæ, ex cerebri commentis deductæ, hypotheſes: Præcepta autem certiſſima praxeos, in puriſſimorum auctorum deſcripta libris, aut in ægrotantibus obſervata; ſive canones, quos ipſa dictitavit natura, quibus facilis & certa evadit morbi cognitio, & cita, tuta, jucundaque curatio, acquirendi & excolendi.

Scio equidem nihil præ ſe ferre hanc artem magnifici, & non tam pulchram eſſe, quam quæ fallaci ornata eſt & fictâ hypotheſi:

Deſtituimur enim omnibus cerebri figmentis, quibus imperitorum faſcinantur oculi, ſemper aliquid myſterii

ſubeſſe

ſubeſſe, captum eorum ſi ſuperet ratiocinium, ſuſpicantium, & clara perſpicuaque deſpicientium.

Imo ægrorum, explicationem cauſarum à nobis expetentium, deſiderio ſi prompte nequeamus, verbis ornatis ex fictâ licet provenientibus conjecturâ, ſatisfacere, iſti nos in arte parum eſſe verſatos crederent. Qui inſuper perpendet animo; Medicinam difficile addiſci Dogmaticam;

Ne latum quidem unguem a naturali eſſe decedendum curſu;

Eam eſſe ſimpliciſſimam, minimeque ornatam;

Nos tantum Artis eſſe miniſtros, alii cum ſint Imperatores & Domini;

Hanc non niſi obſervationibus decumbentium poſſe promoveri, illam autem per ipſa quidem inſomnia magnum adipiſci incrementum;

Nonne Dogmaticam repudiabit, & hypotheticam exoſculabitur Medicinam? Non. Hæc ſemper fata debuit veritas ſubire nuda, veſtibus quaſi ſpoliata, & incomta, quum inter ſplendentia & ſuperbe ornata hypotheſium invenitur figmenta.

Dogmaticam tamen ad hominis utilitatem magis, & ad æternam adipiſcendam Medicinæ certitudinem conducere arbitror, impoſſibile cum ſit conjecturis ſinceram & inconcuſſam ſtabilire Medicinam.

Tamdiu equidem potuit Galenica elementorum doctrina, & plurimarum ſectarum, artem Hippocratis Dogmaticam obnubilaſſe, & ſuis veluti continuiſſe vinculis, donec accenſa veritatis lucerna omnes has diſcuſſerit nebulas.

Medicorum enim principes, quibus hominum vita & ſanitas eſt cordi, illam ab omni liberarunt ſecta, nil niſi pura proponentes naturæ opera.

Summa itaque laude ſunt extollendi, qui hanc fregere glaciem, quâ omnia gelu conſtricta rigeſcebant: qui ficta & falſa ex Medicina exploſerunt: qui tanta in rerum caligine, perque tot viarum anfractus, calcato vix itinere, ſolam ſunt aſſecuti veritatem.

Et æternum merentur nomen; atque ab ægrotantibus non minus, quam Medicis adamari cenſentur digni.

Silentio autem prætercam hujus ſeculi qui fuere lumina & principes in arte, licet recitare poſſem, ne nominando aliis de ſua laude aliquid præripere videar.

Artem vero medicam ad eam non perveniſſe perfectionem, ut non amplius quid deſideraretur in ea, fateri debemus: imo multa non minimi momenti deſunt, in quibus eruendis & detegendis, cunctis incumbit hujus artis magiſtris ſuos ut impendant labores, donec tandem ſupremum attigerit perfectionis faſtigium.

Munus itaque demandatum a me quoniam exigit publice profiteri hanc artem, nihil aptius illi, inauguralique orationi convenientius autumo, quam tradere methodum, qua ex primis medicinæ fundamentis, in puriſſimorum deſcriptis auctorum libris, aut in propria detectis praxi, poſſimus firmare inventa, eruere huc uſque deſiderata, obſcura elucidare, & praxin non minus quam cæteras medicinæ partes certam reddere & inconcuſſam:

Tyronibus

Tyronibus porro commonſtrare medicinæ viam, quæ indubitate ad impenetrabilia eos deducet artis: ut in primo ſtatim poſſint comparare ſtudiorum curriculo, quæ in praxi ipſis ſemper neceſſaria ſunt futura; ne ſtudiorum cum magno temporis diſpendio in poſterum debeant immutare ordinem.

Minime miremini omnium ordinum Auditores, quod is, qui ſuo ſe pede didicit metiri ac modulo, & ab annis compluſculis decumbentium lectulis ſeſe unice addixerit, facundiſſimis vero muſis vix dederit operam, nequeat, venuſtâ mellitave eloquentiâ, Oratoris ſuſtinere vicem.

Quare quoque nobiliſſimi opima foecunditate argumenti potius, quam excelſis præconiis, res viles & leviuſculas, miro verborum ornatu, extollentibus, veſtram flagito attentionem.

Brevi itaque & ſuccincta oratione, ſtilo vulgari de *Dirigendo ſtudio in medicina praxi* ſummatim dicam.

Si judicabitis noſtrum laborem in medicinæ incrementum aliquid afferre, lætabor, non quod inanem aucuper gloriam, ſed quod ratio id a me poſtulet mandati muneris.

In dicendo Auditores hunc ſervabimus ordinem.

Primo proponetur collectio omnium, quæ huc uſque vera per medicam praxin fuere detecta.

Dein illa quomodo dirigantur in ordinem eum, ut brevi tempore, in priore poſſint inveniri collectione, & ad omnem applicari uſum,

Poſtremo methodus, quæ ex præcedentibus operationibus magnum conciliabit praxi incrementum, depurabit,

purabit, firmabitque Medicinae ſcientiam,

In prima operatione aphoriſmi omnes, qui cauſas, ſigna, effectus, ſymptomata, prædictiones, atque medendi methodos continent, ut & omnia, quæ ad praxin ſpectant, congregandi in ſeminario ſeu ſylva, & unicuique plantæ hujus quaſi ſylvæ progreſſione arithmetica præfigendus eſt numerus.

Hocce ſeminarium, ſi non niſi veras complecteretur regulas, ſufficeret ſolum ad ea, quibus indiget ars, ſupplenda.

Prævidendum ergo quam maxime, ne ingrediantur, quæ ab auctoribus aliqua hypotheſi ductis proponuntur; Sed, qui vera exponunt in morbis obſervata, ſunt audiendi.

Sin vero irrepſerint conjecturalia, quod ficta veris non raro intime inveniantur permiſta, & Tyrones ea ſeparare haud queant, ſequentes operationes, ſimilium comparatio, & ipſa praxis, certiſſimas depurandis iis ferent ſuppetias.

Neceſſarium erat his in adverſariis nulla methodi aut ordinis lege perſtringere obſervationes: at quemadmodum nobis ſuppeditat natura diſponere illas, ne minutiſſima, & ab aliis prætervïſa, in ordinem præconceptum ſi collocari non poſſent, omitterentur.

Imo, quum tanta rerum multitudo haud permittat protinus ut anguſtis circumſcribatur mentis cancellis, in medicorum poteſtate non eſt, quæcumque in perpetuo ſtatim digerere loco; ſed multa ſolutis & facile perituris debet concredere chartulis, quæ poſtea pigebit in librum tranſcribere compactum.

Ma-

Majus ipſis naſcitur incommodum & multiplicat labores, aphoriſmos qui tentant in omni ordinis præmeditati deſcribere parte: Quod pauci occurrunt unico tantum qui poſſent inſervire loco: Quare bis aut ter pluriesve aphoriſmum erunt coacti tranſcribere eundem, quod autem in hac methodo, aphoriſmorum iſtis in locis picto numero abſolvi poſſit.

Huc uſque nullo, ut videtis Auditores, ſumus uſi artificio, ſed omnia, quæ ad medicinam pertinent, in unum congeſſimus ſeminarium: ſimpliciſſima certe eſt & puras exponit morborum operationes hæc methodus, nullâ fucàta hypotheſi, nec ullo abrepta novandi ſtudio, quæ tamen ampliſſima & certa ſuggeret arti incrementa.

Contra hanc autem methodum naſuti inaneſque cavillatores objicere poſſent multa.

Eam ſcilicet a quovis excogitari poſſe indocto: Nihil artificioſi in ſe habere:

Per ambages plurimas, quod via debuiſſet fieri breviſſima, attingi metam:

Nimis longum tempus, laboresque immenſiores impendi in colligendis iis, quam ut fructus inde manantes pretium operæ poſſent compenſare.

Multa forſan nobis obtrudi poſſent alia, at quibus recitandis veſtra me abuſurum patientia reor, præprimis refutare ſi aggrederer.

Sic plurimorum eſt animus, ut ſimplicia non artificioſa rejiciant; quæ autem obſcura, rara, captum hominis ſuperantia, non niſi abſtruſiſſimo comparanda artificio expetant.

Suo ut fruantur genio lubenter largiemur, forſan &

ſuos quoque habebit uſus.

Concedant nos principiis ſimpliciſſimis, ſed certis, pro modulo noſtro, quamvis perpuſillo firmare & augere medicinam.

Sciant nos per magis artificioſas quoque, at fruſtra, metam attingere tentaſſe; verum in hanc methodum natura veluti duce incidiſſe: nec ullam paucioribus ſtipatam inveniſſe deviis aut certiorem.

Hic autem ſi ſubſiſteret operatio, ſeminarium tanti in medicina non eſſet uſus, ut laboribus poſſet ſatiſfacere impenſis: At perlectis aliquoties aphoriſmis, & in genera per Indicem ordinatis, atque poſtea per Tabulas in ſpecies ſimpliciores & ſimpliciſſimas digeſtis, Sylva copioſiſſimos ſuppeditabit fructus.

In ſecunda itaque operatione proponendum venit primo, quomodo ex adverſariis ſeu ſylva aphoriſmi deferantur in Indicem: dein Tabulas componendi tradendus eſt ordo.

Antequam vero aggrediar operationis ſecundæ partem primam exponere, monendum habeo: Indicem compacto non eſſe credendum libro, ſed ex multis exiguis debet conſtare libellis: Tot enim voces & tam variæ occurrent ſpecies rerum, ut impoſſibile tanta inter ſingulas relinquere ſpatia, quæ ſequentia cum ſuis numeris reciperent nomina. Sed tali eſt Index concinnandus ordine ſemper, alia quot volumus, ut, ſervatâ literarum poſitione alphabeticâ, inſeri poſſint commodiſſime.

Qui tale poſſidet volumen ex multis quod conſtat libellis, aggredietur a principio attentus pervolvere

ſemi-

ſeminarii aphoriſmos, & lineam ducat ſub omni in Indicem transferenda voce.

Quæ ſublineatæ omnes, ordine alphabetico una cum aphoriſmorum numeris, prima vice in Indicem digerendæ; poſtea vero ſufficiet, ſub inventis pingere tantum aphoriſmorum numeros, adeo ut ſemel idem in toto inveniatur Indice nomen.

Utut hoc videatur facillime, multum tamen pariet operanti laboris, quod morbi plurimi variis deſcribantur nominibus, & ſpecies morborum non raro ſpeciali diſtinguantur titulo, ad quod evitandum magna eſt opus attentione, ne una eademque res diverſis in indice habeatur locis.

In altera parte operationis ſecundæ formatio Tabularum eſt exponenda & uſus, ut genera in ſuas pandantur ſpecies.

Inquiratur ergo nomen in Indice per Tabulam quod volumus ad examen revocare: perlectis omnibus, qui per ſubſcriptos indicantur numeros, aphoriſmis, acquiretur aliqua diſtinguendi ſcientia.

Paretur etiam novum uti Index ex multis conſtans libellis volumen, ſed quorum numeri in fronte libellorum picti, progreſſionem ſequuntur arithmeticam.

Poſt nomen examinandum in Indice ponatur numerus iſtius tabulæ, in qua exponendi eſt animus hujus nominis aphoriſmos, & quidem majore charactere, quum numeri aphoriſmorum minoribus ſignis ſub nomine inveniantur, ut videre ſtatim liceat aphoriſmos ſubſcriptos in qua fuiſſe tabula digeſtos.

Si alicujus nominis aphoriſmi ſtatim permittant in ſimplices ordinari ſpecies, una ſufficiet expoſitioni Tabula,

in qua tunc omnes ſunt ponendæ ſpecies ordine eo, ut uno intuitu poſſimus contemplari cunctas.

At plures ſi contineant aphoriſmi ſpecierum claſſes, numeris per claſſes digeſtis, quævis earum exponenda venit, ac ſi ex Indice fieret operatio.

In hac etiam obſervandum operatione, Claſſium nomina in Tabula generali, litteris eſſe pingenda majuſculis, ſub quibus ponendi aphoriſmorum numeri.

Et ſcire ut poſſimus in Indice an reſtent in Tabulam deferendi, peracta operatione, omnes numeri in Indice, quorum expoſiti fuere aphoriſmi, ſunt ſublineandi.

Si quis hoc omittat, quum ſtudio & praxi ſylva amplietur perpetuo & index, novis artem augere inventis non valebit, at dubius ſemper, quouſque in conficienda proceſſerit tabula, hærebit.

Verum in Tabula, quæ plurimas recipit Claſſes, idem ac in Indice ſervandus eſt ordo, & numeri Claſſium per alias digerendi ſunt Tabulas.

Poſt nomina itaque Claſſium, novarum ponantur tabularum numeri, quæ tot debent eſſe, quot ſunt claſſes in priore.

Sublineandi ſunt etiam numeri in ſpecialiores delati Tabulas.

Et numerus majore pictus charactere poſt Claſſis nomen, demonſtret tabulam, veluti numerus poſt nomen in Indice.

Quod ſi claſſium alicujus Tabulæ nomen, quod admodum eſt frequens, in Indice inveniatur, ibidem pingere quoque numerum promovet inventionem.

Nam, poſſumus tunc ex Indice ſpecialiores æque

quam

quam ſimplices aut generales protinus invenire tabulas.

Hic vero eſſet locus ſingulorum proponere ordinem, at unumquodque quum ſua ſit ſpeciali fere pertractandum methodo, tempus non permitteret hos omnes pervolvere caſus.

Quare unum tantummodo proponam exemplum, quo dicta ſuperius evadant clariora.

Frequentiſſimus omnium & triſtiſſimus morborum eſt Dolor, qui itaque noſtro inſerviet inſtituto; quod citiſſime invocet Medici opem; quod nulla totius œconomiæ animalis pars ab eo ſit immunis; & quod infinitis fere, ex variis partibus, quas obſidet, aut ex cauſis excitantibus eum, donetur nominibus.

Cujuſcunque ergo aphoriſmi in ſylva, ubi hoc invenitur nomen, numeri ſub doloris in Indice titulo pingendi: nec excipiendi ſunt morbi, qui aliis ſpecialibus donantur vocabulis, ut omnes ſic ſpecies ſub generali Doloris nomine habeantur collectæ.

Specialia vero hæc nomina, aliis in locis Indicis, debita literarum poſitione, minoribus characteribus, pingenda, cum admonitione Aphoriſmos eorum nominum omnes in generali comprehendi dolore.

Aphoriſmorum autem numeri Dolores continentium particulares, ſub nomine partis affectæ & Doloris, utriſque pingendi locis, ut generalis etiam cujuſcunque acquiratur pathologia partis.

Et converſis Cephalalgia in capitis, Odontalgia in dentium, & Colica in ventris dolorem, multo planior & uberior fiet doctrina,

Sic multi ſub doloris aggregentur titulo numeri, per

tabulam poſtea in ordinem redigendi.

In operatione ſecunda, hoc ordine eſt procedendum.

Generalis Tabula Doloris commodiſſime in ſex diſtinctas diſtrahitur claſſes. (non eſt opus, auditores, ſimplicis proponere exemplum, quum generalium Tabularum Claſſes ſimplices ſponte ſuggerant.)

Prima recipiat Claſſis cunctos partium dolores, nec ulla pars totius in illa omittatur corporis, & quidem alphabetico digeſtos ordine, ad inventionem promovendam & tranſlationem numerorum. hæc omnia doloris nomina majuſculis conſcribenda literis, atque relinquendo inter nomina amplo ſatis ſpatio, ut queant omnes particularium recipi dolorum numeri.

In altera claſſe congregandi lancinantes, tenſivi, pungitivi, noctu tantum ingraveſcentes, reliquæque omnes dolorum differentiæ, quæ in praxi fuere obſervatæ. poſt ſingula hæc nomina, quæ minoribus ſunt ſcribenda literis, aphoriſmorum ponendi ſunt numeri: quod etiam in ſequentibus obſervandum claſſibus, ulteriore quum non egeant explanatione per tabulas.

Tertia autem omnes complectatur dolorem inferentes morbos & cauſas: in qua mirabile eſt videre tot diverſas inducere dolorem poſſe cauſas. & iterum ab eadem cauſa variis in partibus alios omnino excitari dolores. Patetne ergo ex illâ quotuplicia eſſe debeant doloris medicamina? & nulla dari vera anodina cauſam quæ curarent Doloris, non vero obſtupefaciendo minuentia ſenſum.

Quartam impleant Claſſem effectus doloris & ſymptomata, ut & quæ poſſunt ex eo præſagiri. multa variant effectus in eadem parte doloris, alia ſi ſit cauſa

læ-

lædendi: & eadem cauſa difficiliorem in internis quam externis corporis partibus exhibet prognoſin.

Quinta recipiat methodos curationis medicamentaque omnia. Omnium acquiritur ex hac anodynorum, narcoticorum, & omnium, quæ ſedare dolores & curare perhibentur, cognitio accuratiſſima. Cognoſcimus inſuper purgantia, venæ ſectio, humectantia, calfacientia, refrigerantia, topica, aliave medicamenta, quando exhibenda. & eorum omnium catalogus acquiritur ampliſſimus.

Ultima ſive Claſſium ſexta includat ſpecialia, quæ prioribus inſeri haud potuere; videlicet metaſtaſin, ceſſationem & augmentum doloris, ejuſque perceptionem alio in loco ac eſt cauſæ fomes, multaque hujus farinæ alia.

Peracta operatione omnes numeri in Indice ſub doloris nomine inveniuntur ſublineati,

Nunc vero per hoc exemplum demonſtrandum venit, quomodo ex generali doloris tabula conficiuntur ſpecialiores: qui operandi modus in ſimplici tabula, ut antea monuimus, eſt etiam obſervandus.

Omnes dolores in prima claſſe citati particulares, per tabulas ſunt exponendi, quorum unam tantum proponemus ſpeciem, quod reliquæ omnes ad eandem poſſint accommodari normam.

Pectoris Dolor inſerviet inſtituto: poſt nomen hoc in prima Claſſe generalis tabulæ ponatur numerus iſtius, per quam volumus tabulam exponere hanc ſpeciem doloris.

Qui numerus etiam ſi poſt doloris in pectoris morbis pin-

pingatur nomen, una hæc tabula duobus inſerviet locis; quod ſi negligitur, cum ad morbos perventum fuerit, iterum ex iſtis nova eſſet doloris pectoris facienda tabula.

Quum multi aphoriſmorum in hac ſpecie inveniuntur numeri, pervolvendi ſunt prius canones omnes iſtius doloris, ut pateat qua methodo per tabulas digerere permittant. in propoſito exemplo commodiſſime erat ſequenti inſiſtere ordini.

In prima Doloris Pectoris columna variæ exhibentur pectoris partes, quas fatigavit hic dolor. Vel circa claviculas, ſternum, mammas, latera, nothas coſtas, diaphragma, dorſum aut ſub ſcapulis ſentitur ſolitarie. quandoque condolent hypochondria, latera, ſcrobiculus cordis, venter, aliæve extra pectus conſitæ partes: vel plures partes pectoris ſimul. alii externe percipiuntur, vel interne, aut valde profunde: quidam reſpiratione motuve corporis exaſperantur, cum alii nullam inducant differentiam tactus aut motus. Poſſumus ergo protinus ad iſtos, qui illarum memorant partium dolorem, confugere aphoriſmos, ut inde cognitio comparetur morbi: quippe valde profunde ſi doleat pectus pulmonum vitium frequens eſt cauſa doloris. externo attactu exaſperans dolor, integumenta pectoris fomitem continent morbi: hypochondria vero ſi condoleant raro in pectore latebit cauſa doloris, at in ventris viſceribus eſt fomes quærendus.

Altera Columna ordine exponit, quæ in pectoris dolore fuere obſervata ſymptomata & effectus. ex hac etiam licet naturam detegere morbi; quum cauſarum quævis characteriſtica unà cum dolore producat ſigna.

Tertia

Tertia autem complectitur morbos & cauſas, qui unquam excitarunt pectoris dolorem. Hos omnes ſi vellem ex ordine recitare, quos ſeminarium in hac protulit parte, tempus deficere & Veſtra me abuſurum patientia reor, quare pauca tantum, ad confirmandam methodum, adducam.

Primariæ ſunt cauſæ doloris Inflammatio pleuræ, pulmonum, mediaſtini, pericardii, muſculorum intercoſtalium, perioſtii coſtarum, ſterni, aut integumentorum communium: Iiſdem quoque in locis eryſipelas, ſcirrhus, abceſſus & vulnera: tuberculus & vomica pulmonum: oppletio ab aqua, lympha, ſero vel pure, mole premens, vel rodens acrimoniâ: materies catarrhoſa in has depluens partes; aut humor quivis acris hyſtericorum, ſcorbuticorum, lue venerea infectorum, vel arthriticorum; ut & varioloſa, morbilloſa & cujuscunque morbi materia circulans per corpus expectans expulſionem, aut aliunde retropulſa in has faciens partes metaſtaſin: doloroſa ſolidorum in his partibus contractio. ultimo, Cacochymia, obſtructio, aut citati morbi in abdominis viſceribus diaphragmati proximis & cum pectore conſentientibus: qui iterum infinito fere poſſunt eſſe numero.

Ex his paucis, Auditores, intelligitis ſummam eſſe cognoſcendi & curandi difficultatem; & quam parva laudatis arcanis in pectoris dolore decantatis ſit habenda fides: quum harum cauſa quævis ſpecialem ſibi vindicat medelam. attento itaque animo pervolvendæ ſpecies morbi ſi occurrat cum pectoris dolore. verum hac via detectis cauſis ad Titulos cauſarum proprios, ut plenaria

L ex

ex iis petatur doctrina, recurrendum. hoc non modo in hac ſed etiam in omnibus eſt faciendum & obſervandum dolorum ſpeciebus.

In Quarta tandem Columna, conferenda methodus medendi & medicamenta huic morbo præſcripta.

Hoc in negotio magnum collegi eorum acervum, quem in ordinem redigere vix potui, quod unus enim extollebat, ab altero minimi habebatur momenti, imo interdicebatur, alii vero ſuſque deque habita doloris cauſa imperant pectoralia anodyna, hi clamant nihil niſi venæ ſectionem & catharticum, illi e contra hæc veneni inſtar eſſe affirmant. & quod magis eſt mirandum, quiſque ſuam confirmat innumeris obſervationibus ſententiam; verum omnis hæc diſſenſio & diſcrepantia evaneſceret, ſi recte exploratam haberent cauſam doloris: nam eadem medicamenta juvare & lædere poſſe, aliæ ſi ſint cauſæ doloris, nemo negabit: quare tam neceſſaria habetur in medicina cauſarum indago.

In ultima ſive quinta Columna, quædam conjiciuntur particularia in pectoris obſervata dolore.

Abſoluta hac ſecunda operatione, opportunum erit quosdam hujus recitare fructus.

Nullam hucuſque dedit hæc methodus anſam erroris; ſed certa & perpetua in ordinem exhibet digeſta.

Generalem ſuppeditat rerum cognitarum ideam, diſperſarum licet in diſſitis etiam ſylvæ locis ipſi, qui modo pervolvat numerorum aphoriſmos inventorum ſub morbi nomine aut alicujus cauſæ, ſigni, vel ſymptomatis: ſingula quum genera proprio niteant vexillo, ut & omnia ſuum tueantur in indice locum.

Sive

Sive Viæ parantur Regiæ ubique per Sylvam, ex quibus ad intricatos pervenire licet mæandros.

Incognitæ non minus, aut quæ ab auctoribus ſparſim ſub variis traduntur morborum titulis, inveniuntur unitæ.

Harum aphoriſmos quis poſſet ſine ſumma perlegere oblectatione?

Sic omnes morbi unius collectas conſpicimus cauſas, atque ſigna & ſymptomata cujuſvis cauſæ mali contemplamur cuncta, quæ ſcriptorum copulata protulit nemo.

Nec veritatis inquiſitorem, per auctorum multos, dubio & incerto hærentem animo caſum uſquam an invenerit ſimilem, libros oberrantem, ſi numerorum pervolverit aphoriſmos dimittet incertum.

Neminem eſſe medicorum credo, omnium tam gnarum, qui ad quodvis exactiſſime poſſet & promptiſſime phænomenon apparens, ſine librorum inſpectione, reſpondere, aut præſagire futura, vel quæ ſunt agenda imperare.

Saltem ego, qui in Arte medendi mediocriter verſatus, ab optimis præſtantiſſimiſque inſtitutus præceptoribus, fateor, me multis in morbis conſuluiſſe auctores, pervolviſſe obſervationes, antequam potuerim quid certi prædicere, aut agere ſim auſus. ſed tæduit me ſæpe laboris, quum totos non raro dies in libris abſumſerim pervolvendis, caſum priuſquam invenerim optatum.

Quippe qui generalem Auctores conſcripſerunt praxin, omnes cauſarum, ſignorumque non propoſuere differentias:

Qui vero unico ſpeciali addicti fuere morbo, tam prolixi non raro in ſua inveniuntur adornanda & extollenda hypotheſi, ut prius nauſeam, antequam dimidiati fuerint perlecti, moveant; & in illis licet ſimilis nobis obvenerit caſus, figmentis eum & conjecturis tam lepide invenimus permiſtum, ut potius devium quam rectum commonſtraret quærenti iter.

Hac ergo in penuria rerum confugere qui poterit in Sylvam promptiſſime certiſſimas ſuppetias dubitanti præbituram, nonne hujus ambiguo & anxio hærenti animo, jucunda & amœniſſima erit contemplatio?

Neque novis inventis hæc methodus præcludit oſtium, ſed omnia in ſuo, quæ accedunt, recipit ordine.

Et repudiabit nunquam vel ſenex in Arte principio ſtudiorum quos ſuſtentavit labores: quum index generalis eſt firmiſſima memoria rerum.

Quis eſſet memoriæ tam firmus, ut eorum omnium, quæ longa acquiſiverit lectione, nihil obliviſceretur: manebunt quædam fateor veſtigia rerum, at raro tam vivida, ut poſt longum tempus poſſet recitare cunctas. Quum itaque velit ſuæ doctrinæ applicare lecta, innumera deficient, & quæ remanſerint non ſatis habebit perſpecta: nec ſola perlectione librorum perfectus evadet in Arte Magiſter.

Quare hanc methodum, quum nihil in ea omittatur notabile, & quidvis pro lubitu revocetur in mentem, in medicina maximo æſtimandam pretio reor.

Nec reticenda eſt ejus in morborum curationibus præſtantia, qui variis ex cauſis naſcuntur nobis, quos tamen quorundam medicorum inſcitia, eadem tentavit

curare

curare medicina: quippe diſtinctiſſime ejuſdem morbi varias proponit cauſas, quæ fideles recte agendorum habentur auctores.

Nihil valebunt equidem arcana quævis magno inventa labore, at incerta & dubia, neglectis diſparibus morbi cauſis, ab iis expectanda curatio.

Utinam Ars noſtra, hac ſemper methodo fuiſſet exculta; nec conjecturalis olim, nec incerta & vaga ſub ſectarum imperio; neque tot nugis permiſta & tenebris obvoluta nuper fuiſſet prolata.

Etenim qui animadvertit, quæ ante ſeculorum aliquot in morbis fuere obſervata, etiamque hodie ſine ulla conſpici mutatione, & paucos eſſe morbos a veteribus non deſcriptos; nonne hic ſummo concludet jure, naturam in ſuis eſſe conſtantiſſimam operationibus?

Hoc ſi concedatur, quod a nemine ſanæ mentis poteſt negari, magna equidem affulget ſpes obſervando naturæ curſum, & redigendo operationes in ordinem, tandem praxin ad illam certitudinem perventuram, quâ hodie gloriatur Botanica.

Nec video quid impediret, quare medicinæ praxis per aphoriſmos certos, hac methodo digeſtos, minus fieret ſtabilis, quam Botanica per ſua characteriſtica plantarum ſigna:

Aphoriſmi enim certi æque ſunt & perpetui, quod Veterum teſtantur ſcripta, quam characteriſtica plantarum.

Præterea Botanici plantas digeſſerunt in Genera & Claſſes, quas itidem in Species, donec non modo plantæ cognitæ omnes debitam tueantur ordinis partem, ut ex dato generali poſſint inveniri charactere; Sed etiam

incognitæ & hucuſque non detectæ, ſtatuto queant, ſi reperiantur, inſinuari ordini.

Hoc non minori in Medicinæ praxi fieri poſſe certitudine reor: ſuaſit mihi ſimilitudinis id in utriſque ratio, & experientia in quibuſdam.

Tandem ad ultimam, ſed & difficillimam methodi pervenimus operationem, quæ expertum & ſagacem exigit Medicum: inquirere enim debet in id, quod latet in Arte, & obſcuriſſima abſtruſiſſimaque per eam ſunt eruenda.

Nemini hanc aggredi partem ſuadeo, niſi prioribus excercitatus operationibus, medicinæque gnarus, in anatomicis inſuper, chemicis & phyſicis multum & diu verſatus.

In hac tertia operatione tres ſunt obſervandi modi.

Quorum primus & ſimpliciſſimus eſt quando unus tantum examinetur aphoriſmus, aliquid an lateat in eo nominibus propriis non expreſſum, quod tamen certitudine poſſet deduci mathematica.

Tales aphoriſmi in Veterum frequenter occurrunt libris, quando ex ſignis præſagiunt eventum.

Pro exemplo inſerviat Hippocratis ſectionis quintæ aphoriſmus vigeſimus, cujus hæc ſunt verba. *Non febricitantibus ſi fiat tormen & genuum gravitas, & lumborum dolor, deorſum purgante opus eſſe indicat.* In hujus margine nonne licet adjicere hæc ſigna indicare *Cacochymiæ* cumulum; & præſagire *alvi fluxum* futurum? duobus tunc in locis, ſub alvi fluxus titulo & cacochymiæ in indice hujus pingendus eſt numerus.

Quæ omnia tali modo deducta, in margine aphoriſmorum

morum Sylvæ notata, novas, veriſſimas, ſed nuſquam deſcriptas, ſuggerent regulas, & ſeorſim collecta, obſcuriſſima non raro aperient naturæ arcana.

Alter eſt modus, multos qui aphoriſmos ejuſdem ſpeciei in unam convertit regulam.

Huic inſerviunt operationi omnes in tabulis collectæ ſpecies, ſi modo nonnullos pone ſe habeant numeros.

Severo itaque examine iſtius ſpeciei pervolvendi aphoriſmi, videndumque quid generale continent aut ſingulare; & omnes inter ſe comparandi, ut falſa & conjecturalia ſeparentur a veris: quibus frequens praxis & auctores fidiſſimi certiſſimum ferent adjumentum.

Ex iis depromptus canon in particulari novorum inventorum libro, eodem modo ut aphoriſmi in Sylva, eſt pingendus.

In conficienda regula tali non erit inutile adjicere numeros aphoriſmorum in textu, ut per ipſos, ſi urgeat neceſſitas, proprios poſſimus inſpicere aphoriſmos.

Si ſenſus aphoriſmorum omnium cujuſdam ſimplicis ſpeciei in una fuerit receptus regula, eorum numeri omnes ſunt ſublineandi, videre ut poſſimus quorum aphoriſmorum ſenſus in regula fuerit receptus, alii ſi accedant hiſce deinceps nominibus:

Et novæ regulæ numerus, cum quodam diſtinctionis ſigno poſt numeros aphoriſmorum ſimplicis ſpeciei in Tabula eſt ponendus.

Quum vero ſimplices hæ ſpecies in duabus diverſis utplurimum reperiantur tabulis, cum numeris aphoriſmorum iiſdem, ſi legitimæ fuerint peractae operationes, numeri tunc ambobus in locis ſublineandi, & novorum inven-

inventorum pingendus numerus.

Ut res perſpiciatur clarius Exempli ductu eam abſolvere tentabimus.

In antea Doloris pectoris exemplo vidimus, illum quandoque ex abdominalium cacochymia viſcerum fuiſſe natum: & etiam ſi pervolvatur cacochymiæ Tabula invenietur inter Cacochymiæ effectus Dolor pectoris. utriſque his locis, iidem comperientur numeri aphoriſmorum: legitime ſi fuerit ex indice inſtituta operatio; nam ut eſt Cacochymia cauſa doloris, ſic eſt etiam dolor cacochymiæ effectus. Numeri eorum omnes utriſque in locis tunc ſublineandi, ut ſcire poſſimus quos aphoriſmos in unam convertimus regulam: & inſuper iiſdem locis novorum inventorum numerus pingendus cum quodam diſtinctionis ſigno.

Si vero Pectoris Dolor ex quadam venit cauſa, quæ huc uſque nullum ab auctoribus obtinuit titulum, ſcribendum eſt nomen in indice, cui hic ſupponendus eſt numerus: Sed altera tantum tabularum ſi habeatur expoſita, numerus, qui alias cum ſigno diſtinctionis in tabula erat pingendus, nunc vero in indice ſub tali nomine erit ſcribendus.

Sed hujus deductionis ut intelligatis præſtantiam, unam alteramve talem afferemus regulam.

Si Dolor teneat hypochondria vel regionem ventriculi, & nothas coſtas, qui aliquando ad ſternum vel mammas, ut & claviculas extendatur, ſi vage infeſtat, jam deſinens, paulo poſt inſurgens, inſpirationis moleſtiam inferens, ſi murmura audiantur in hypochondriis, adſit ventriculi languor, lingua humida, alba, tenui

tenui veſtita pellicula, urina non multum accenſa, at ſæpe craſſa cum multo ſedimento; febris perexigua & erratica, & affectus inflammatorii non multum appareant: eum tunc dolorem ex cacochymia, qui potius alvi ductione quam detractione ſanguinis miteſceret, judicamus oriri.

Hoc etiam in medendi methodo habere locum, venæ ſectionis exemplo evadet manifeſtum.

Sanguinis eductio princeps habetur remedium, quæ etiam urgente neceſſitate eſt repetenda, magna copia ſimul ex vulnere lato, in pectoris dolore inflammatorio, qui eſt punctorius, continuus, vehemens, vergens ad claviculas præcipue & mammas cum brachii gravitate, nec fotu lenitur; cum pulſu duro, celeri, calore urente, tuſſi ſicca, incipiens cum horrore, & qui non ultra quatuor duravit dies.

Semel autem eſt eliciendus ſanguis, cruſta ſi ſolita in ſuperficie non appareat ſanguinis educti, aut ſi pectoris dolor a pleuræ vel Pulmonum oriatur eryſipelate, aut qui febris intermittentis eſt ſymptoma.

Sed non eſt ſuadenda, niſi vehemens expoſcat roſio, phlebotomia, ſi pectus doleat ex acri lympha, humore crudo, materia flatulenta, fluxione a capite, ut loquuntur veteres, primarum cacochylia viarum, ſcorbutica, podagrica retropulſa materia, catarrhoſa colluvie, hypochondriorum obſtructione.

Nunquam ſecanda in pectoris augmento doloris vena, poſt aliquot dies ab inflammatione, cum tunc puris confectionis eſt tempus; aut ſi ſuppreſſum fuerit ſputum, & dein appareat flavo-rubeſcens, ſupprimetur enim

M pro-

protinus ab ea & morietur æger.

Ultimus tertiæ operationis modus integram Claſſem in unum convertit aphoriſmum generalem, qui ſæpe plurimos recipit ſpecialiores.

In hac quam maxime eſt attendendum operatione, quum omnium ſit difficillima & artificioſiſſima, ne aliquis in ſupputatione committatur error.

Accuratiſſima ergo indagine omnes cujuſcunque claſſis aut columnæ examinentur ſpecies, num poſſint in quædam redigi capita, ſeu genera ſumma: Quod ſi permittant in unam converti regulam & ſimplicem, unus ſufficit, qui hanc continet regulam, aphoriſmus.

Sed vero hoc caput generale, ſi ex multis conſtat generibus, ſumma tunc genera uno exponenda aphoriſmo; reliqua vero per tot alios ſpecialiores, quot ſunt genera in eo.

Sic in tradendis alicujus morbi cauſis, generalis aphoriſmus proximam continet ex multis aliis concurrentibus cauſis natam.

Particulares vero, quæ unam conſtituebant proximam, per totidem traduntur aphoriſmos, quot reperiuntur cauſarum genera.

In exponendis effectibus, indicatarum ſumma genera, generali proponuntur aphoriſmo: particularia autem per ſpecialiores.

Tali etiam modo prognoſis ex cauſis & effectibus nata per generalem & ſpeciales aphoriſmos acquiritur certa.

Nec medendi methodus hunc renuet ordinem, ſed certiſſimas proponit medendi regulas, ſi accuratiſſime perſcrutamur, num laxando, ſtimulando, ſopiendo, eva-

evacuando, virtute quadam ſpecifica, aut alio modo ſanetur morbus.

Hæc omnia in novorum inventorum deſcribenda libro.

Ut per tabulas poſſimus ſcire ubi hi ſunt inveniendi in novo libro aphoriſmi; & ut cognoſcatur nova ſi acceſſerint:

Sub omnibus numeris poſt ſpecies inventis eſt linea ducenda: atque poſt nomen Claſſis in tabula majore charactere pictus ponatur numerus aphoriſmi generalis cum diſtinctionis ſigno: & particulares aphoriſmi in Tabula quoque, cum ſuis numeris diſtinctis ſunt ſcribendi.

Hæc methodus multo facilius cum intelligatur per exemplum, & ut videatis eam eſſe univerſalem, atque morbos etiam animi hanc ſubmittere methodum, ſelegi ex quadam tabula claſſem, quæ Delirii continet prognoſin.

Generalis prognoſeos hujus octuplicia complectitur aphoriſmus ſigna. (forſan plura erunt, at noſtrum ſeminarium nobis non ſuggeſſit alia.)

Præſagiunt Delirium, quæ notant materiam ſphacelatam, atrabilariam, urinoſam humoribus circulantibus permixtam verſus cerebrum deferri. 2° quæ tam craſſum & inſpiſſatum exhibent ſanguinis ſtatum, ut per exiguos cerebri tranare vix queat tubulos. 3° aut ſupponunt magnam ferri verſus caput ſanguinis copiam. 4° quæ indicant magnam humoris quantitatem in capite colligi, ſive ejus refluxum ſufflaminari, quæ commonſtrant. 5° alia non obſcure notant nervoſum ſtamen

validiſſime agitari, ut cerebrum in conſortium trahi ſit timor. 6° quædam ipſos cerebri & meningum commonſtrant morbos. 7° hæc omnia ſi præceſſerint, alia inſuper ſi accedant ſigna, quæ ipſos indicant agitari ſpiritus, magis firmatur præſagium. 8° & ultimo jam jam eſt expectandum delirium, ſi ipſa anima nonnihil vacillare incipiat.

Hiſce adjungi poſſent cauſæ procatarcticæ delirium quandoque inferentes, ſed illas nobis placuit ad cauſarum hujus tituli deferre claſſem.

Verum hic aphoriſmus plurimis cum conſtet partibus, illæ omnes per alios ſunt explicandæ aphoriſmos.

Primus horum contineat omnes materiam urinoſam in corpore retinentes cauſas, ut renum, ureterum, & perinæi inflammationem aut ſcirrhum, tumorem, calculum his in partibus urinæ tranſitum ſufflaminantem, & multa alia. hæc ab autoribus inter ſigna delirium præſagientia citantur, licet a me in cauſas ſint converſa, ut per alia quoque ſigna ab iiſdem provenientia cauſis ampliare poſſem delirii prognoſin; & illis, quæ ab auctoribus citantur ſigna delirium præſagientia, etiam poſſem cauſarum illorum morborum augere numerum.

Et ex generalis aphoriſmi parte alter conficitur aphoriſmus; qui proponit ſphaceli ſigna, quæ delirium fuere ſecuta, quemadmodum in morbo inflammatorio acuto ſubitanea doloris ceſſatio, cum pulſu debili & intermittente, atque ſudore frigido; qui huic addat cetera ſphaceli interni ſigna, pleniorem proferre poſſet prognoſin: & ipſe aphoriſmus inter ſigna poſſet conferri ſphaceli.

Tan-

Tandem ex hac prima parte, congreganda ſunt ex ictericis aliiſque morbis bilioſis ſigna, quæ bilis commotionem verſus caput demonſtrant, veluti eſt urina, quæ nigrum habet eneorema, vomitus bilis, & alia hujuſmodi.

Ex ſecundo generalis aphoriſmi articulo conficitur aphoriſmus, non modo delirium præſagiens in acutis ſed & commonſtrans ſanguinis inſpiſſationem ſive diatheſin phlogiſticam, & reliqua hujus diſpoſitionis ſigna non parum firmant delirii prognoſin: inter præſagientia ſigna numerantur, excreatio frequens, excretiones naturales ſuppreſſæ, febris ardentis perduratio, valde urens febris interne, quæ vero vix ullum præbet externe caloris indicium, lingua aſpera, nigra, arida; oculi ſicci pulverulenti; pulſatio in hypochondriis, circa ſpinam dorſi; reſpiratio ſuffocativa, calida; ſitis intenſa; cutis & oris ſiccitas; ſtercora rubicunda; ſputum bilioſum; vox clangoſa; urina intenſe rubra, clara; (hæc omnia aut nonnulla illorum ex probatis didici auctoribus vel in ipſa vidi praxi) in acutis viſa præſagiunt delirium. qui huic adjiciat reliqua diatheſis phlogiſticæ ſigna, quod facile poteſt fieri, inſpecto hujus nominis titulo in Indice vel Tabula, infinitis ſignis poſſet hanc augere prognoſin; ſed vero, quæ in hoc propoſui, inter ſigna delirium præſagientia inveni notata.

In tertii articuli elucidationem conferuntur omnia phænomena impediti per inferiora ſanguinis trajectus.

Hinc in ventre hypochondriiſve pulſatio ex impedito motu ſanguinis per hæc viſcera obſervata, frequens præſagit delirium. inde etiam evacuationes ſanguinis, præ-

cipue ex hæmorrhoidalibus, aut alterius humoris conſuetæ excretiones ſuppreſſæ, motui ſanguinis per inferiora reſiſtentes non raro delirium excitarunt.

Ad quartum ab auctoribus conferuntur articulum: aurium tinnitus, ſuſurrus, bombus & ſurditas in acutis, venae nimis conſpicuæ in oculis, eorum protuberantia & viſus audax, aut rubrorum ſerpentium vel anguillarum quaſi conſpectus; facies vultuoſa; inſomnia turbulenta & rerum rubrarum; lacrymarum ſtillicidium; facies & oculi rubicundi; ſomnus interruptus, turbulentæque excitationes ex eo; vigiliæ protractæ; inquietudo; narium ſtillicidium. his ſi annumerentur phænomena in animalibus, ligata vena jugulari, aut in homine ea compreſſa a quodam tumore, viſa, non modo augetur delirii prognoſis, ſed etiam multa comparat, omnium morborum a majore ſanguinis quantitate in capite collecta provenientium ſigna: atque titulum novum morborum ſcilicet a ſanguinis in capite nimia quantitate collecta ortorum conficiet: multis ergo in morbis hic poteſt citari aphoriſmus.

In quinto articulo vidi ab auctoribus citari dolores inflammatorios; alioſque vehementiſſimos aurium, cervicis, colli, faucium, lateris, præcordiorum, circa umbilicum &. ileum, renes & lumbos: forſan alia loca dolentia delirium præſagire poſſent, quæ mihi huc usque non occurrere.

Sextus articulus complectitur multos capitis, meningum, & cerebri morbos, contuſiones, vulnera, humoris extravaſationem, & inflammationes harum partium.

Sed

Sed in ſeptimo magis ſpecialia citantur; quum indicant ipſos affici ſpiritus; unde vox intercepta vel tremula, linguæ inconſtantia, oculorum frequens agitatio, hebetudo viſus, ſurditas, reſpiratio magna rara veluti ſuffocativa, ſpiritus his veluti qui ſtrangulantur præ manibus expoſitus, ut loquitur Hippocrates.

In ultimo articulo annumerantur, quæ ipſius mentis aliquatenus exprimunt inconſtantiam. Veluti collectio floccorum & feſtucarum, venari muſcas, manus continuo ante faciem mota, ſtridere dentibus in inſuetis, impudentia, loquacitas ſubitanea, inſolita iracundia, oblivio, in ventrem dormire abſque iſtius partis dolore, ſitis abſtinentia, cum tamen ratione morbi debuiſſet eſſe intenſa, dolorem non amplius ſentire, non ſublata iſtius cauſa, & infinita alia.

Qui omnes tali modo pervolverit morbos, & in novum conjecerit librum, nonne is multa habebit nova, certa, nunquam edita aut revelata naturæ arcana? quæ ſemper poterit ex Indice invenire vel Tabula, & ad uſum applicare.

An majus poterit praxi & certius conciliari incrementum?

Minime revera, ita enim omnes morbi, cauſæ Symptomata & curationes, ad ſummam pervenient perfectionem:

Ita certiſſime ex ſpecialibus obſervatis hæc deducuntur generalia ſine ulla præconcepta opinione.

Ita revelata conſpiciuntur myſteria artis medicinæ amatori egregio dulcique oblectamento.

Obmurmurent iſti, qui ambagibus multis futilibuſque

quæ-

quæſtionibus, aut characteribus inſolitis medicinam opprimere conantur:

Sic artis myſteria cuivis revelari indocto: hoc nunquam Chemicorum feciſſe Adeptos, ſed characteribus, & nominibus barbaris coöperuiſſe inventa.

Sed videor me illorum ſubolfeciſſe invidiæ cauſam: quod ipſi non ſine ingenti labore adepti ab aliis faciliori opera acquiri omnino non ferendum contendunt.

An hoc humanum eſt factum invidere aliis, quod moleſtiis paucioribus attingant metam?

Num docto viro dignum, quæ in Medicina magni habentur nomenti, & allevant graves ſatis morbos, atque toti ſunt humano generi emolumento, abſcondere arcana, aut per fictas tantum proponere fabulas?

Medicorum abſit ejus rei unquam venire in mentem: Sed decet eorum quemvis candide & fideliter, quorum ægris multum intereſt, revelare palam, ut languescentes doloreve vexati alleventur promtius.

An ergo praxis hac pertractata methodo eſt fallax & conjecturalis?

Eſt equidem firmiſſima & ars inconcuſſa, quæ non per ſe, ſed ex inſcitia plurimorum redditur quandoque vana & dubia.

Subſiſtere nunc cogor, non quod materies ſit exhauſta, ſed reverentia ita jubet, quam vobis debeo.

Quare me ad vos, Illuſtriſſimi ac Ampliſſimi Ducatus Gelriæ & Comitatus Zutphaniæ Proceres, Hujus Almæ Academiæ Curatores converto;

Vos qui ingenuæ artis aſſidui fuiſtis Cultores, promovendiſque ſtudiis delectati, atque huic Academiæ

Pater-

Paterno quodam affectu addicti; pro Veſtra conſueta prudentia, poſt obitum Profeſſoris Medicinæ Celeberrimi, ne illa facultas ſuo egeret doctore, laudabile cepiſtis conſilium.

Quod vero Munus hoc ampliſſimum ſimul & graviſſimum, hancque ſtationem, Veſtro unanimi ſuffragio decernere voluiſtis mihi nunquam ad hoc adſpiranti, maximas vobis ago gratias.

Et quod unicum promittere poſſum, id jam publice polliceor & ſpondeo, quam voluiſtis me agere perſonam, ſtudio & diligentia tueri annitar.

Deus T. O. M. in Reipublicæ, hujus Academiæ, Veſtrarum Familiarum, ac bonorum omnium, ſalutem, tutelam & gaudium, Vos ſecunda valetudine diu ſervet incolumes.

Nobiliſſimi ac Celeberrimi Profeſſores Collegæ honoratiſſimi:

Annus fere eſt, quo Vos me læto admodum vultu, animoque ſincero in veſtram accepiſſe fraternamque amicitiam, ſumma cum jucunditate recordor, quam auget incredibiliter etiam, quod eadem mihi adhucdum gloriandi detur occaſio.

Promitto me omni ope niſurum eam ſervare intemeratam.

Vos quoque devota Muſis pectora, & hujus Academiæ ornamentum inſigne, quibus volupe erit Medica tractare ſacra; per illa, quæ hac arte, hac via, quam deſcriptam audiviſtis, acquiſivi in penetralia noſtræ ſcientiæ deducere conabor, ut ex tanto & tam vaſto Oceano, ſine ullo erroris periculo in optatum perveniatis portum. DIXI. N

ENCOMIASTICUM
AD
D: JOHANNEM DE GORTER,

Apud Enchuſanos, in urbe patria, Med. Doct.
expertiſſimum; quum ad Profeſſionem Harde-
rovici vocatus, ibidem, Munus Oratione
De Medicina in tabulas redigenda,
Auſpicaretur.

Ut bis bini Oratores ex gente Latina,
Tot numero Profeſſores ex gente Monoecæ,
Adſunt: Tranſeo *Tapperum*, inclementia cujus
Sævit in Chriſti populum, Te nomino *Van der*
Linden; qui Patre (conſimilis mihi) Gymnaſiarcha
Ortus; Te effero *Witziadem*, qui, Conſule natus,
Franequeram, Trajectum & Leidam condecoraſti
Eloquii ſuadà; Te *Gorterum* addere viſum:
Qui licet extremus, tamen hæc Tibi gloria danda.
Tolle Enchuſa caput, doctis his erige criſtas;
Qui laudem Patriæ doctrina & nomine adaugent.
Tolle caput *Gortere* tuum, & nobis procul abſit
Orbilii dici; Tibi nunc jus pulpita ſumma
Profeſſorali titulo conſcendere rite.
Magnus honor titulo; major, quia rebus adimples.
Hoc opus aggrederis ſcite, nam concio tota
Pendet ab ore tuo, Tibi dum Medicina videtur
Arctanda in tabulas; quæ ſingula & omnia monſtrant
Uno luminis obtutu. *Nova & ardua res eſt*
Laudo tuos auſus, & mecum turba Sophorum

Excla-

Exclamat; *Glaciem fregit Gorterus, arenam*
Primus conſcendit, pandens incognita nobis.
Roma ſuas tabulas duodenas efferat; ambas
Theologi laudent tabulas; Juriſque Periti
De tabulis & Pandectis præclara loquantur;
Et cur de tabulis ſolers Medicina taceret.
Hæc dum Jane aperis, portas Tibi Janus apertas
Pandit, ut aſcendas majorem deinde cathedram:
E Vico Paſtoris in urbes, de urbibus ipſam
Urbem intra; ut Tibi ſors *Academia dia* futura.
Jova tuis adſit conatibus; Ille ſecundet
Cœpta tua, ut tandem poſſis pertingere metam.
Dum mihi cura animæ, Tibi corporis, optime Civis,
Hinc nos conjunctim (horum inſtar) vivamus amici.

Sexagenarius & Sexennis, Enchuſæ,
currente calamo, ſcripſi; nobis
Abſente a Bibliotheca.